

Michaela
Burdová

Poselství jednorozců

Strážci dobra
Zrádné hory Dragor
Záchrana Lilandgarie

FRAGMENT

Poselství jednorožců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Michaela Burdová
Poselství jednorožců – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Poselství
jednorozců

Michaela Burdová

FRAGMENT

1. díl

Strážci dobra 7

2. díl

Zrádné hory Dragor 199

3. díl

Záchrana Lilandgarie 428

Strážci dobra

OBSAH

Probuzení zla	15
Elfové	23
Znovu ve Walos.....	36
První král	47
Pronásledovatelé.....	54
Ohromná moc země	66
Harpyje	75
Špatné dítě	86
U velkých hřibů.....	93
Bitva o Ínas	106
Trápení s láskou.....	117
Víly, stařena a sérum	130
Legendy a staré příběhy.....	141
Duch lesa a znamení minulosti.....	150
Noxogové	156
Ismires	170
Ztělesnění dobra	182

*Tuto knihu věnuji své mamce, tatkoví, babičce a bráškoví,
kteří mi poskytli především podporu a pochopení, jež jsem mnohokrát
tolik potřebovala.*

*A také mým věrným kamarádkám, které stály vždy při mně,
ať se dělo cokoli, a vyslechly mě, kdykoli jsem to potřebovala.*

Poselství jednorožce

*Kdysi dávno v čistém světě dobra,
stíny se klížily, vládla temnota.
Z říše černoty zlo vyvstalo,
mezi stíny si zlověsně šepalo.*

*V těch dobách dávno před lety,
přinesli život do světa tmy
ze Všehovzniku elfové vznešení,
přivezli magii i kouzlení.*

*A Brána temna uzavřena byla,
konečně se vládla světla nastolila.
A s ním objevily se bytosti nevinnosti a čistoty,
ztělesnění lásky a čiré dobroty.*

*Jako když hvězdy září na modrém koberci,
tak svítí na zemi posvátní jednorožci.
Jsou nadějí a vírou, dobra a života ochránci,
když poslední hvězda zhasne, oni zůstanou
jako jediné světlo při bledém měsíci.*

*A nyní opět temnota přichází,
když dobro se po letech rozechází,
usilují stíny zla,
aby temnota na svět navždy padla.*

*Avšak odvaha v duši zůstala a víra je věčná,
cesta bude dlouhá, ale když srdce věrné je, pak moc dobra je nekonečná.
Až dojdeš kroky koncem a odhalíš stíny tajemství,
pak porozumíš rovnováze světa a pochopíš jednorožcovo poselství...*

ÚVOD

PROBUZENÍ ZLA

Byla noc. Obloha se halila do černého závoje a mezi temnými mračny prosvítaly dnes velmi bledé hvězdy. Jasný stříbřitý měsíc zářil chladně a zdálo se, jako by od sebe tmavé mraky odháněl a prosazoval si svou vládu. Jeho svit zaléval celý Santiel, hrad Leondského království krále Leodhena. Santiel, vystavěný z mohutného a pevného modrého kamene, se celý třpytil a zářil, a působil tak vznešeným i majestátním dojmem. Blýskal se a zářil jako tisíce perel a předčil tak svou nádherou měsíc i kouzlo noci. Byl považován za nejhonosnější a nejkrásnější stavbu celé Lilandgarie, a to hlavně díky tomu, že ho pomáhali budovat elfové. Za ohromnými kruhovými hradbami, jež by jen málokterá armáda zdolala, se uprostřed prostorného, měsíčním jasem zalitého nádvoří tyčily tři věže. Nejvyšší z nich, padesát šest metrů vysoká Eleanor, zářila, jako by ji netvořilo nic jiného než modrý křišťál. Po jejích stranách stály asi o pět metrů nižší dvě věže, Dvojčata, které na první pohled působily jako její věrní strážci. Všechny tři věže byly mezi sebou propojené Modrými mosty.

V Eleanor se dnes nacházelo nejvíce strážů z celého hradu, nejen proto, že se v ní nacházely královské komnaty, ale také proto, že věznice v samém jejím vrcholu měla po dlouhé době nového návštěvníka.

Nebýt pochodní s Fialovým plamenem rozvěšených po zdech chodeb, byla by ve věži naprostá tma. Náhle se na stěně objevil stín jakési postavy. Patřil záhadnému mladíkovi, nemohlo mu být víc než jedenadvacet, který se plížil jednou z chodeb vedoucích kolem královny komnaty. Snažil se být co nejvíce potichu a v tu chvíli nejspíš bylo jeho největším přáním stát se neviditelným. Bylo jasné, že nechce, aby ho kdokoli spatřil. Šel pomalu a opatrně, modlil se, aby nenarazil na strážce. I když by se zdálo, že musí být velice nervózní a vyčerpán, na jeho tváři nebyl vidět ani náznak strachu. Byl přitisknutý ke zdi, na které visely velké obrazy krajin, jednorozců a portréty dávných králů s rámy z černého dřeva, posetými diamanty. Vedle každého obrazu se popínala nekvetoucí květina. Říkalo se jí Meandra, nebo také Nesmrtelná, protože mohla růst celá staletí a nikdy neuvadla. Chlapec došel na konec jedné z chodeb, zůstal stát za rohem a nahlížel do dalších chodeb, jestli je vzduch čistý a nikde není žádná stráž. Věděl, že se dívá do chodby, ve které je královská komnata a na jejímž konci je schodiště vedoucí o patro níž. Tam se nachází východ na Modrý kamenný most vedoucí do jedné z Dvojčat.

Tam už nehrozilo takové riziko, že potká stráž, a mohl by se snadněji dostat pryč z hradu, což bylo jeho cílem.

Už už se chystal přeběhnout ke schodišti, ale náhle sebou trhl a schoval se opět za roh. Po kamenných schodech vystoupil do chodby muž. Byl to stařec, ale vůbec nevypadal obyčejně. Oblečený byl do dlouhého bílého pláště s různými stříbrnými ornamenty a znaky, posetými po celém oděvu kromě rukávů. Ty byly čistě bílé a poměrně dlouhé a široké. V pravé ruce držel vysokou stříbrnou hůl, na jejímž vrcholu byl posazen modrý diamant, velký asi jako lidská pěst.

Muž vypadal vznešeně, i když se trochu hrbil, a na mladíka působil mile a moudře, ale zároveň přísně. Jeho tvář byla přátelská a chápavá, jako by znala odpověď na každou otázku, ale v šedých očích mu šlehalý blesky. Pod dlouhým nosem mu vyrůstal hustý bílý knír, jenž téměř zakrýval ústa a navazoval na čistě bílý plnovous, sahající muži na prsa. A jeho dlouhé bílé vlasy sahaly až k pasu.

Stařec mřil rovnou do královské komnaty. Mladík si oddychl, že ho stařec nezahledl, ale zároveň byl zvědavý, co chce takový podivín od krále Lilandgarie, krále celé země. Kmet otevřel obrovské dvoukřídlé dveře z ebenového dřeva a vstoupil dovnitř, dveře však nezabouchl, nechal je přivřené. Mladík si toho okamžitě všiml, rychle k nim přistoupil a snažil se zaslechnout, co si budou stařec s králem povídat. Věděl, že by se něčím takovým teď neměl zdržovat, ale jeho zvědavost ho přemohla.

„Tolik schodů! Na to mé staré nohy už nejsou zvyklé!“ promluvil stařec ke králi, který seděl na trůnu, a zdálo se, že nad něčím usilovně přemýšlí. Když ale spatřil muže před sebou, vstal a nevěřícně na něj vytřeštil oči.

„To není možné,“ zašeptal užasle, „je to už víc než deset let... Kde jsi byl celou tu dobu, Orlin, můj moudrý čaroději?“

Když mladík slyšel, jak král starce oslovil, překvapeně zamrkal. Nikdy žádného čaroděje neviděl!

Orlin pomalým, unaveným krokem přistoupil ke králi a odpověděl:

„To není důležité Leodhene, králi Lilandgarie. Důležitější je to, kvůli čemu jsem za tebou přišel. Tuším, že naši zemi čekají zlé časy. Černý čaroděj Valgar, jehož jsem před lety zajal a spoutal nejmocnější kletbou – Kletbou všech zemských živlů, se osvobodil a podařilo se mu oklamat mě a uniknout.“ Král se při těch slovech znepokojeně zavrtěl.

A Orlin pokračoval: „Dříve byl mým žákem, ale touha po moci ho svedla na scestí a černá magie ho pohltila. Dobro se mu začalo přícit a svět chtěl utvořit podle svého, zahalit ho zlem. Však to dobře víš. Už dříve chtěl vypustit z hlubin temnot to největší zlo všech věků, démona z dávných světů, Golroga, jehož cílem je zničit veškeré dobro a zahalit svět věčnou temnotou. Ale nakonec se mi podařilo mu v tom zabránit a zajmout ho. Jistě si na ty časy pamatuješ. Všichni jeho přívrženci se ukryli do ústraní, jen někteří zůstali a dále jednájí jeho jménem. Teď se bude Valgar pokoušet uskutečnit svůj dávný plán – vysvobodit Golroga z temnoty.“

„Co to říkáš, Orlin, o jakém to strašlivém netvorovi mluvíš?“ hlesl král tiše a celý se zachvěl a zbledl.

„Náš lid nezná zlo, žádné tu být ani nemůže. Vždyť před více než třemi tisíci lety, od dob, kdy sem přišli elfové a přivedli jednorožce – zdroje veškerého dobra, naše země

vzkvátá, nezná zlo ani temnotu. Dokud drží jednorožci pohromadě, dobro chrání svět před zlem. Náš lid je nevinný, bezbranný, neví, co je to válka nebo násilí. Orline, jakou strašnou zprávu jsi mi to přinesl?“

„Ano, strach, bolest, zoufalství, utrpení a smrt... To vše by potkalo náš svět, kdyby povstal Golrog z podsvětí. Žádná pozemská ani nadpozemská síla by na něj nestačila. Ale naděje s námi zůstává dál. K uvolnění takového velkého zla je zapotřebí složitý obřad, a k tomu spousta věcí, z nichž si většinu Valgar jistě obstaral, a jestli tak ještě ne učinil, nebude s tím otálet dlouho. Ale je jedna věc, kterou nebude vůbec snadné získat, a bez ní Golrog nikdy nevstoupí na náš svět.“

Orlin se odmlčel, jako by zapomněl, co má dál říct, ale král dobře věděl, že to tak není, a celý nedočkavý pobízel čaroděje, aby pokračoval.

„Tak mluv, Orline! Jakou věc nesmí Valgar získat? Co je to? Nenapínej mou trpělivost, chci vědět vše, a to hned!“

„Vlastně to není žádná věc, ale živá bytost,“ usmál se Orlin a v očích se mu pobaveně zablesklo. Zřejmě ho velmi bavilo krále napínat.

„Jediný způsob, jak by se mohl Golrog dostat z temnoty, je přivést mu právě jednoho z jednorožců, zdroj všeho dobra našeho světa. Jedině kdyby pohltil ohromnou sílu dobra jednorožce, a tím i jeho život, získal by nepředstavitelnou moc a ovládl by celý náš svět.“

Král vypadal nechápavě.

„Jednorožce? Posvátného jednorožce? Ale to je nemožné... Jednorožci přeci žijí na severu Lilandgarie. V zemi Etelwen, v zemi velkého Bílého lva, jejich ochránce. Jsou chráněni mocí dobra a jejich moc dobra zase chrání nás, tam se žádné zlo nedostane. Tak jak chce Valgar získat jednoho z jednorožců? To prostě není možné.“

Orlin se opět usmál: „Ano, přesně tak, máš pravdu.“

Viděl, že králi i po těch deseti letech, co se neviděli, stále zůstal jeho zdravý rozum. Nyní mu bylo kolem padesáti let a stále výborně znal každý kout a každou bytost svého světa, a to Orlina těšilo.

„Ale bohužel tu je způsob jak jednoho jednorožce získat,“ pokračoval. „Před šesti lety se klisně jednorožce narodilo hříbě, ale pár dnů po narození se ztratilo. Zatoulalo se daleko, předaleko od Etelwenu, někam do okolí vesnice Ismires. Tak byla narušena rovnováha dobra. Tím, že se jednorožci od sebe oddělili, byl dán prostor zlu. Proto je možné, aby z temnot povstal takový démon. Ten jednorožec musí být doveden zpět do země Etelwen. Tak bude dobro zase sceleno. Teď sice nikdo neví, kde by se mohl Valgar ukrývat, ale až budou opět všichni jednorožci pohromadě, díky jejich nekonečné moci Bílý lev Valgara snadno najde. A pak královna země zahubí černého čaroděje ohromnou silou země spojenou s mocí jednorožce a pošle veškeré zlo zpět do stínů. A náš svět se tak zachrání,“ vysvětloval Orlin a pozoroval přitom králův stále větší údiv a zděšení, jež se mu zrcadlily ve tváři.

„Valgar už o jednorožci ví,“ hovořil dál čaroděj „a povolá z temnot ty nejstrašnější a nejkrutější netvory, aby mu ho přivedli. Již víš o existenci kirlopů, kteří se tu skrývají po staletí, avšak jejich počty vzrostou a stanou se otroky Valgarovy moci.“

„Cože? To snad ne!“ vyhrkl král. Zdál se být velice zaskočený.

„Proto se tedy Golrog snaží dostat z podsvětí. Jednorožci se rozdělili a jejich pouto se přetrhlo, když se to hříbě ztratilo. Dobro je ohroženo a Golrog to ví, cítí to. Snaží se vstoupit na zem, dokud má šanci, dokud je dobro oslabeno. A Valgar dobře ví, že kdyby použil k obřadu vyvolání Golroga život a sílu jednoho z jednorožců, dobro by bylo navždy narušeno a postupně by sláblo. Bylo by pak snadné zahalit svět věčnou temnotou. Není to tak, Orlin?“

„Bohužel je,“ přikývl zasmušile čaroděj.

„Ale co můžeme dělat? Jak máme jednorožce zachránit a dovést ho do Etelwenu, když nikdo nikdy žádného jednorožce neviděl? Oni přeci slyší jen volání elfů. I kdybychom ho našli, nenechá nás se k němu přiblížit.“

„Ne tak úplně. Ani obyčejného elfa neposlechnou. Slyší jen volání elfů se vznešenou krví,“ podotkl Orlin se vztyčeným prstem.

„A jaký je v tom rozdíl?“ rozkřikl se král vztekle.

„Žádní elfové tu přeci nežijí už tisíciletí, to ví každý! Tak jak chceš zachránit dobro, čaroději? Valgarovy nestvůry jednorožce najdou a my budeme ztraceni.“

Leodhen vypadal bezradně.

„A stejně je to všechno marné. I kdybychom našli způsob, jak jednorožce do Etelwenu dostat, co pak? Říkal jsi, že zlo dokáže poslat zpět do stínů jen nějaká královna země. Kde bychom ji měli hledat?“

„Nic není marné, králi. Ani nemožné,“ odpověděl Orlin moudře. Na rozdíl od krále si stále zachovával ledový klid.

„Královna země se říká elfské princezně Aranis. Vládne ohromnou mocí země. Příroda a vše živé jí naslouchá a plní její rozkazy. Jen ona nás dokáže zachránit, můj králi. Jednorožec ji vyslyší, ona ho zavede do Etelwenu, Bílý lev pak díky obnovené moci dobře najde Valgara a ona jeho i všechno zlé pošle s pomocí síly jednorožce do propasti Temných sil země.“

Král se na starce zadíval víc než překvapeně a nepatrně se ve svém trůnu narovnal. Bylo vidět, že nikdy předtím o žádné takové elfce neslyšel.

„To zní sice nadějně, Orlin, ale znovu opakuji: elfové tu nežijí.“

„Strach a zoufalství už ti zatemnily mozek. Dávno už jsem vyslal magickou holubici přes Nekonečné moře se vzkazem. Touto dobou jsou elfové už týdný na cestě a zítra odpoledne se vylodí na východním břehu. Tou dobou musí na místo dorazit tvůj syn a přivítat princeznu Aranis a její stráž. Dovést ji na tvůj hrad, kde ji pohostíš, a ještě ten den vyšeš společně se svým nejlepším bojovníkem na předlouhou cestu. Musí najít jednorožce a doputovat do Etelwenu. Ve své zprávě jsem je již obeznámil se situací.“

Král údivem pootevřel ústa.

„Co jsi to řekl?! Elfská princezna zítra dorazí sem do mého království?! To nemůže být pravda! Elfové tu nebyli více než tři tisíce let! Proč by se teď měli vracet a pomáhat nám?“

„Jestliže Golrog získá vládu nad světem, bude chtít ovládnout i země za mořem. Pak se jeho temnota bude sápat i na elfy. Proto. A navíc, chtějí pomoci zachránit svět. Jsou jeho součástí, jako každý,“ vysvětloval Orlin.

„Musíš věřit,Leodhene, víra je nejdůležitější,“ dodal vlídně a položil králi ruce na ramena.

„Pošlu na tu cestu svého nejlepšího bojovníka, svého syna...“ vydechl Leodhen tiše.

„A stráže budou prohledávat celou Lilandgarii, aby našli černého čaroděje,“ rozhodl a nepřítomně sledoval špičky Orlinových bot.

„Myslím, že pátráním po Valgarovi budeš jen ztrácet čas. On se najít nenechá. Jeho skrýš je dozajista chráněna všelijakými kouzly. My ho najít nedokážeme.“

„Alespoň to zkusím,“ trval na svém král, i když ho tato informace ještě víc rozladila. Orlin sice říkal, že Valgara dokáže najít jen Bílý lev ze země Etelwen na severu Lilandgarie, ale Leodhen přece jen doufal, že by ho možná jeho vojáci dokázali vypátrat i bez Bílého lva.

Avšak Orlin jeho naději rychle zmařil.

„Měl by ses mít ale na pozoru. Valgarových špehů přibývá a je téměř jisté, že se o této schůzce a o příjezdu elfů dozvědí. Mohli by to celé chtít překazít,“ varoval ho ještě Orlin vážným hlasem.

„Nařídím synovi a jeho strážím nejvyšší opatrnost,“ ubezpečil čaroděje král.

„Ale trápí mě ještě něco jiného. Můj lid se prozatím o této situaci nesmí nic dovědět. Nastala by panika. I příchod elfů musí být utajen.“

„Myslel jsem si to. Proto jsem elfům do své zprávy toto tvé rozhodnutí sdělil. Ale ne-souhlasím s ním, Leodhene. Tvůj lid se o všem dozví, ať chceš, nebo ne. Zlo se začne rozpínat po Lilandgarii; myslíš snad, že si toho lidé a kouzelné bytosti nevšimnou? To bys byl velmi naivní. Až nestvůry začnou napadat vesnice a města, lidé se začnou ptát. Panika nastane v každém případě. Budeš jim muset sdělit, co se děje. Budeš muset mluvit o zlu, Golrogovi, jednorožcích i o elfech,“ upozornil ho Orlin.

„Ano, ano! Já vím! Ale ne teď. Ještě ne,“ odbyl ho nervózně král.

V tu chvíli mladík, který celou dobu poslouchal za dveřmi, usoudil, že již slyšel dost. Na jeho tváři se objevily obavy. To, co vyslechl, je opravdu vážné. Stál opřený zády o obrovité dveře a přemítal nad čarodějovými slovy o pohlcení světa temnotou a posvátném jednorožci někde v Ismires a úplně zapomněl, proč se tu vlastně tak snaží, aby ho nikdo neviděl. Najednou jako by věděl, co má udělat. V mysli se mu zrodil plán. Hned si ale uvědomil, že aby ho mohl uskutečnit, musí se dostat pryč z hradu. Rozběhl se ke kamennému schodišti a po něm rychle dolů.

Bylo úzké a tmavé, obklopené studenými kamennými zdmi, po kterých se plazila vlhkost. Na stropě viselo jen jediné světlo a osvětlovalo spoustu pavučin.

Nacházel se v jednom z pater, z kterých vedlo schodiště níž a níž. Mladík ale zabočil vlevo, kudy se táhla dlouhá chodba. Podél jejích stěn stálo několik soch, vytesaných z bílého a bledě modrého kamene. Měly podobu elfů.

Elfové jsou v Lilandgarii ctěni a uznáváni. Tyto sochy tu stály na jejich počest, když před tisíci lety přivedli do Lilandgarie jednorožce, a tím i dobro, mír a život. Dlouhá léta pak žili elfové a lidé v souladu a přátelství. Nakonec ale elfové usoudili, že je čas vrátit se do daleké země za mořem, do země vzniku veškerého života, kouzel a magie. Lidé na ně dlouho vzpomínali, ale jejich existence se pomalu stávala pouhou legendou.

Na stěně visely obrazy zobrazující historii – spojení lidí a elfů, první příchod elfů, jejich odchod a mnohé další události. Podlaha byla ze dřeva, pokrytá bílým hedváb-

ným kobercem. Z chodby vedly dveře do různých komnat, pokojů a síní. I na jejich stěnách plápolal Fialový plamen z pochodní a dodával tak tmavé chodbě hřejivý dotek.

Mladík se chtěl opatrně chodbou vydat dál, ale náhle naproti němu po schodišti vykročili tři strážní. Jejich pohledy se střetly. Strážní zůstali na okamžik zaraženě stát na místě, ale když se mladík dal chodbou na útěk, probrali se z transu a rozeběhli se za ním.

Chlapec byl vysoký a štíhlý, s vypracovanou postavou, a běžel tak rychle, že mu tři vypasení strážní sotva stačili. Asi v půlce chodby konečně narazil na východ na Modrý most, chodba ale pokračovala dál. Mladík doběhl k východu na most, a i když měl hlavu plnou starostí, jak se dostat z hradu, aniž by ho vojáci dostihli, nemohl si nevšimnout nad vchodem krásné, temně fialové sochy ptáka Fénixe – vládce a ochránce všech zemských živlů: země, ohně, vody a vzduchu. Ale stejně tak nemohl přehlédnout další tři strážné blížící se k němu z druhé strany chodby. Rychle vyběhl na most, v patách všech šest vojáků, řvoucích „Stůj!“

Jak běžel po mostě a otáčel se, aby zjistil, jak je od něj stráž daleko, spatřil nad vchodem zvenku připevněnou kamennou hlavu draka s otevřenou tlamou, z které plápolal Fialový oheň. Bylo to jediné osvětlení Modrého mostu v té strašné tmě. Muselo být už dávno po půlnoci a na cestu mu svítil jen velký měsíc na obloze.

Most byl dlouhý, mohl měřit dobrých tři sta metrů. I když už se chlapec blížil ke konci, nebyl skoro vůbec zadýchaný ani unavený. Zato vojákům už nestačil dech, a proto se za ním další „Stůj“ neozývalo.

Doběhl ke vchodu do jednoho z Dvojčat, kde visela stejná hlava draka jako nad vchodem, kterým před chvílí opustil Eleanor. Chvilí se zastavil, protože vojáci byli daleko za ním, a pak vešel dovnitř.

Uvnitř se nad vchodem tyčila tatáž socha Fénixe jako v Eleanor a hned vpravo se nacházel východ na další Modrý most vedoucí do druhého Dvojčete. Stěna byla vyplněná velkými okny, z jejichž horních okrajů, u stropu zdobených drahokamy, se spouštěly zelené provazce rostlin s jasně bílými květy. Strážé už se ale blížily, a proto se mladík znovu rozběhl směrem ke schodům vedoucím až na nádvoří.

Obloustlý vysoký muž v brnění, s přísnou vrásčitou tváří, s rezavými vousy i vlasy, malinkýma očima a červeným nosem, s mečem v ruce doběhl ke králi, aby mu oznámil, co se přihodilo: „Můj pane, nemáme tušení, jak se to mohlo stát, ale utekl! Dva strážné, co ho hlídali, jsme ve věznici našli omráčené na zemi.“

„Jak je to možné?!“ rozkřikl se král a hustě obočí se mu stáhlo hněvem.

„Jak nám mohl uniknout! Kdy? Jak se dostal ven z hradu?“

Leodhen většinou působil vládně, ale když byl rozrušený a trápilo ho tolik starostí jako právě teď, naháněl hrůzu a respekt. Vztekal se tak, že mu z hlavy s hnědými prošedivělými vlasy málem spadla stříbrná koruna zdobená jediným velkým křišťálem. Onen uprchlík musel být velmi důležitý.

„Přišli jsme na to až teď, můj králi. Ale musí být venku už nejmíň hodinu! Z hradu se ale ještě nedostal, je na útěku, moji muži ho pronásledují, míří na nádvoří! Je rychlý a hbitý, můj pane. Bojím se, že ho...“

Král ho však nenechal dokončit větu: „Nesmíte ho nechat utéct! Slyšíte? Tak jděte a přiveďte mi ho zpátky, kapitáne!“

Kapitán jen kývl hlavou na souhlas a chvatně odešel. Orlin, který se v rohu místnosti opíral o svou hůl a poslouchal, jen nadzvedl bílé obočí a řekl: „Je to ten, co myslím?“

Král se k němu otočil trochu zaskočeně, jako by zapomněl, že není v místnosti sám.

„Ach ano, Orline, konečně se mi ho podařilo před pár dny zajmout. Vždyť znáš zákony mého království. Je toho na mě najednou mnoho. Jestli uteče, budou muset moji vojáci pátrat nejen po Valgarovi, ale i po něm. Jak jen tohle všechno dopadne... Jestli se náš plán nezdaří a ta elfka selže, už nás nic nečeká. Jen smrt.“

Povzdechl si a sklopil oči. Už z něj nevyzařovala ani špetka zlosti, jen beznaděj a smutek.

Orlin se zamračil a přistoupil k němu.

„Tak se přece vzmuž! Jsi král, tvůj lid tě bude potřebovat! Budou spoléhat na svého krále, svého vůdce! Silného a připraveného bojovat za svou zemi. Nepotřebují slabocha a zbabělce. Ukaž lidem a ostatním bytostem, že je třeba bojovat za svůj svět, za dobro. Nauč je odvaze a odhodlanosti! Protože boj přijde, nestvůry z podsvětí, vyslané Valgarem, budou napadat jak vesnice a tvůj lid, tak i kouzelné bytosti z lesů. Nastane panika a strach. Lidé budou potřebovat vědomí, že mají ve svém králi oporu, že se musí bránit! Budou potřebovat odvahu a naději, které jim musíš dát. Tak se přestaň litovat a pohrbívat za živa! Braň svou zemi!“

Ta slova dodala Leodhenovi zpět všechny ztracené naděje i odvahu.

„Ano! Máš pravdu, můj čaroději! My musíme bojovat! Byla chyba zoufat si! A musíme věřit, že posvátný jednorozec i s princeznou dorazí do Etelwenu živý a bez úhony! Ano! Leodhen, král Leondský, se nevzdá své země tak lacino! Zlo se vrátí zpět do hlubin temnot, tam, kam patří!“

Mladík prchal po prostorném, tmou zahaleném nádvoří a všude kolem se to začínalo hemžit vojáky. Jeho jedinou šancí bylo doběhnout k blyštícím se hradbám, ozářeným měsíčními stříbrnými paprsky, a otevřít obrovskou masivní vchodovou bránu z bílého dřeva.

Vedle brány, ve zdi hradby byl vyobrazený trojúhelník o trochu větší než lidská dlaň. Měl modré zářivé okraje a uvnitř něj se třpytilo vystouplé fialové kolečko. Stačilo se jej dotknout a brána by se otevřela.

K chlapci ale přiběhl jeden z vojáků a sekl mu mečem po hlavě. Ten se ráně vyhnul a rychlým kopnutím vojákovi zbraň vyrazil z ruky na zem. Mladík zasadil svému protivníkovi ránu pěstí do obličeje a pak ještě jednu do břicha a nakonec ho kopl do prsou, až voják zavrával a padl k zemi. Uprchlík rychle zvedl jeho meč a utíkal k bráně.

Jen co doběhl k hradbám, ihned stiskl fialové kolečko. V tom okamžiku se začaly ozývat skřípavé a vrzavé zvuky, kolečko se začalo pozvolna otáčet a brána se pomalu otevírala.

Strážní mezitím doběhli k chlapci a vrhli se na něj. Ten velmi obratně a hbitě odrážel mečem útoky ostatních. Na první pohled bylo vidět, že nedrží meč v rukou poprvé. Konečně byla brána dostatečně otevřená, aby se jí protáhl. Jen co byl venku, prolézali za ním i strážní. Rychle stiskl kolečko na druhé straně hradby a brána se začala zavírat.

Kolečko v trojúhelníku uvnitř hradu mělo funkci otevírací i zavírací, kdežto kolečko venku dovedlo bránu jen zavřít. To aby se do hradu nemohli dostat nepřátelé.

Několik vojáků se však za ním stačilo prodrat dřív, než se brána zavřela. Ti ostatní uvnitř museli opět stisknout kolečko a čekat, až se brána opět otevře. Mladík se mezitím pustil do boje se čtyřmi vojáky, kteří se stihli dostat ven z hradu.

Odrážel jejich útoky a údery jeho meče byly stále silnější. Tolikrát se mu naskytla příležitost některého z nich probodnout, ale jako by se tomu vyhýbal. V očích se mu pokaždé, když měl šanci zabít, nebezpečně a toužebně zablesklo, avšak zdálo se, že se to nutkání snaží ze všech sil potlačit.

Jeden z vojáků se k němu vrhl s napřaženým mečem. Mladík uskočil z jeho dosahu, voják klopýtl a skácel se k zemi. Chlapec k němu přiskočil, dupl na ostří meče, po kterém se muž natahoval, a kopl ho do obličeje. Voják zůstal nehybně ležet a z úst mu kapala krev. Vtom se k mladíkovi přitížili další dva strážní a zajisté by mu uťali hlavu, nebýt toho, že se sklonil pro meč právě skoleného soka.

Chlapec se opět napřímil, teď už s mečem v každé ruce, a výhružně jimi zašermoval. Vojáci si vyměnili vyděšené pohledy, ale i tak na něj znovu zaútočili. Mladík si pomyslel, že nemají sebemenší ponětí, co je zač a proč ho vlastně dal král zajmout. Ušklíbl se a zastavil ránu jednoho z nich mečem v levé ruce a druhým mečem sekl dalšího vojáka do stehna. Voják se s bolestivým skučením svezl na zem, svírajíc rozseknutou nohu. Nakonec dvěma zbývajícím strážným zasadil ránu rukojetí do hlavy, ti se zapotáceli a svalili k zemi. A záhadný mladík už na nic nečekal a utekl pryč do Kelonského lesa.

ELFOVÉ

Bylo ráno a teplé jarní sluneční paprsky prosvítaly mezi vysokými, napůl uschlými stromy Kelonského lesa. Spousta pestrébarevných ptáků přelétala ze stromu na strom a neustále si prozpěvovala. Několik starých vyvrácených pařezů se schovalo za hustým, ale seschlým kapradím, šimrajícím dlouhé a z části sloupané kmeny smrků a borovic. Opadané větve rozvětvených keřů, hustě rostoucích jeden vedle druhého, působily bezútěšným a smutným dojmem. Celý les vypadal, jako by se právě blížil podzim, i když se ve skutečnosti probouzelo jaro.

Kelonský les zažil už spoustu věků tohoto světa a stáří se na něm nelítostně podepsalo. Od doby, kdy odpluli první elfové, se stěbla trávy, listy stromů ani keře nezbarvily sytější zelenou živou barvou, ať nastalo jakékoli roční období. Po celé roky zůstával les oblečen do usychajících a ošumělých odstínů. Kůra stromů se loupala a praskala, jejich větve i větve keřů se lámaly a slábly, tráva a ostatní nízké rostliny usychaly a navlékaly se do nažloutlých barev a půda byla vyprahlá, pokrytá opadaným jehličím. Les se zdál být tichý a pustý, neobydlený žádnými tvory kromě ptáků.

Po úzké kamenité pěšině mezi smrky kráčel mladík s kápí přes hlavu. Bylo znát, že nechce, aby mu někdo viděl do tváře, i když v lese nebylo vidět živáčka.

Kápě byla součástí dlouhého, tmavohnědého, ke kolenům sahajícího pláště, pod kterým vykukoval dlouhý meč. Dlaní stále svíral jeho rukojeť, jako by každou chvíli očekával útok. Na ruku měl jizvy a šrámy, které z části zakrývaly kožené rukavice bez prstů.

„Ještě pár metrů a jsem na místě. A uvidím elfy... Opravdové elfy!“ drmolil si chlapec, když tu se náhle ozval velice zadýchaný hlas:

„Tak už konečně zpomal a počkej na mě!“

„Cože? Kdo to řekl?“ ohlédl se za sebe mladík, pevně sevřel meč, ale ještě ho nevyslyšel.

„Kdo to řekl? No přece já! Kdo jinej?!“

A ze stromu za mladíkem seskočila tlustá, bílá a chlupatá kočka. Tedy na první pohled to stvoření vypadalo jako kočka, ale mezi velkýma ušima mu vyčníval černý roh, který byl o trochu delší, než mělo to zvíře uši. Vedle černého rohu mělo také černé tlapky, čumák a špičku ocasu. Ve skutečnosti to nebyla žádná kočka, ale kočkoroh. A mladík to věděl.

„No co tak zíráš! Myslel sis, že v tom příšerném městě zůstanu trčet sám? Ani omy-

lem! Já jsem akční kočkoroh! Potřebuju ke svému životu akci! A tys mě tam klidně nech! prskal kočkoroh, až se mu ježily chlupy.

Kočkorozí žijí v mnoha lidských rodinách jako spřátelená a zdomácnělá zvířata. Nebo spíše kouzelná stvoření. Příliš mnoho se toho o nich ale neví. Jen to, že ve skutečnosti jsou to divocí tvorové, žijící nejčastěji v horách, a podle všeho by prý měli mít i kouzelnou moc. Ale tento kočkoroh s chlapcem vyrůstal a nikdy žádná kouzla nepoužil. Mladík se domníval, že buďto žádnou moc nemá, nebo ji neumí používat, anebo o žádné ani neví.

„Nebyl čas se pro tebe vracet, Sněhu. Sotva jsem vyvázl!“ ohradil se chlapec. „Stejně si pořád myslím, že si to s tou akcí jen namlouváš. Měl jsi tam zůstat. Bylo tam plno myší. Taková akce ti k pozvednutí adrenalinu stačí.“

I když se mladík naoko zlobil, ve skutečnosti byl velmi rád, že si ho Snížek našel.

„Cóže? To myslíš jako vážně, tohleto?! Já a chytat myši? To byl snad vtip, ne? Myši loví obyčejné kočky. A já kočka nejsem! Tak si to už konečně zapamatuj!“

Snížek byl najednou tak nabroušený, že chlapci div nevyškřábal oči.

„No jo, no jo! Já vím! Tak už přestaň prskat!“ zamračil se chlapec.

„Kam to vůbec jdeme?“ zeptal se Snížek už trochu klidnějším hlasem.

„To je složitý pro tak malý mozeček, jako máš ty, Sněhu,“ neodpustil si jízlivou poznámku chlapec. „Ale ve zkratce: Zlý čaroděj se chystá vypustit z temnot strašlivého démona, který chce zničit svět. K tomu potřebuje jednorožce, který se před lety zatoulal někam k vesnici zvané Ismires. Tím se narušilo dobro, protože se odpojil od ostatních jednorožců. Nějaká elfská princezna, která má právě dorazit, vládne velkou mocí země a jako jediná může dovést toho jednorožce zpět k ostatním a pak zničit Valgara. Ehm – to je ten zlý čaroděj, chápeš? No, a já jsem se rozhodl, že pomůžu zachránit svět a dobro a půjdu s ní. Teď je ale musím varovat, myslím elfy, protože by každou chvíli měli připlout k našim břehům kousek odtud. Když jsem šel totiž včera lesem, slyšel jsem, jak se nějaké dvě postavy, neviděl jsem jim do tváře, protože byla tma, bavily o napadení právě těchto elfů. Dnes.“

„Emm... Aha. To nezní moc dobře,“ zakřenil se trochu Snížek. „Ale bude to napínavý! Ještě napínavější než naše předešlá dobrodružství!“

„Jestli se to podaří, bude to to největší, co jsem v životě dokázal napravit. Snad už mi konečně svědomí dá spát...“ Tu poslední větu řekl chlapec tak potichu, že ji Snížek skoro neslyšel.

„Jak jsme od toho místa daleko?“ zeptal se.

„Pár minut,“ odpověděl chlapec.

„Chápeš vůbec, co jsem ti tady říkal, Sněhu? Nemusíš se mnou chodit. Tady jde o život. Bude to těžké a náročné.“

„Kam jdeš ty, jdu i já! A když už ses rozhod, že musíš pomáhat zachránit svět, půjdu s tebou. Navíc bys to beze mě stejně nezvládnul!“ prohlásil kočkoroh a spokojeně zavlnil ocasem.

Mladík se jen ušklíbl a na jeho poslední poznámku raději nereagoval. Nechtěl mu kazit pomyšlení, jak je pro něj životně důležitý a nepostradatelný. Ale byla pravda, že na Snížka byl už zvyklý a měl ho opravdu rád, i když se často dohadovali a pošťuchovali.

Hodně toho spolu prožili a jeden bez druhého se cítili trochu nesví. Ale Snížek žil stále v domněnání, že je velmi odvážný a silný, a že by se bez něj mohlo chlapci něco stát. Ve skutečnosti mu ale dokázalo nahnat strach i obyčejné zašumění stromů.

„V současné situaci je každá pomoc dobrá. A já jsem nejlepší bojovník široko daleko,“ poznamenal mladík.

Možná by se mohlo zdát, že ta poznámka zněla poněkud namyšleně, ale tak to nebylo. Každý z nás něco umí a ví to o sobě. Někdo krásně zpívá, někdo maluje, a tento mladík byl výborný bojovník a moc dobře to věděl. A nebál se to říct nahlas. Vlastně se nikdy nebál říct nahlas to, co si myslel. Byl odvážný a smělý. Ale také trochu paličatý, velmi hrdý a uzavřený. S nadšením se vrhal do každého nebezpečí a jen tak něco mu strach nenahnalo.

Zato Snížek byl jeho pravý opak. Báł se všeho, co vypadalo jen trochu nebezpečně, a při každém boji nebo nepřátelském střetnutí, kterých bývalo na jeho cestách s mladíkem opravdu víc než dost, se někam nenápadně schoval. Odmítal si ale připustit, že by mohl mít z něčeho strach. Neustále opakoval, jak je statečný a nebojácný. Nejspíš se chtěl co nejvíce podobat svému příteli. Oba byli tolik rozdílní, ale přitom jeden bez druhého nemohl být.

„Možná jsi nejlepší, ale já tě mnohému naučil!“ upozornil chlapce vytahovačně Snížek.

„A čemu tys mě asi tak naučil!?“

„No... třeba... toho je hodně, teď si zrovna nevzpomenu! No a?“

„No a nic. Jen jsem se chtěl o něčem přesvědčit.“

Snížek nasupeně zavrčel: „A vo čem jako? Že si vymejšlim?“

„Vlastně jsem jenom...“ Ale mladík už větu nedořekl. Právě došli k východnímu pobřeží, kde spatřili něco, co jim vyrazilo dech. Pláž byla poseta mrtvými těly asi deseti elfů a patnácti kirlopů.

Kirlopové jsou příšerné zrůdy vytvořené Valgarem. Byli stvořeni z černé magie, z té nejstarší, pocházející z nehlubších temnot, za jediným účelem – zabýjet. Valgar několik z nich stvořil již před deseti lety, kdy se poprvé pokoušel vysvobodit Golroga, a kirlopové tu od té doby zůstali a rozmnožovali se. Ale podle čaroděje Orlina tu žili už dávno před tím, než se objevili první lidé i elfové. A Valgar se jen postaral o to, aby kirlopů přibývalo.

Mají malý mozek, takže jsou dost tupí a poslouchají jen rozkazy svého pána. V době, kdy byl černý čaroděj uvězněn a spoután, se nikdy neodvážili jednat sami za sebe. Skrývali se a jen občas napadali malé děti, které se zatoulaly od domova.

V současné době jich Valgar vytváří stále víc a víc. Budou ničit města a vesnice, po tom toužili celá léta. A teď konečně mají někoho, kdo se jim postaví do čela, kdo jejich tužby vyslyší a pošle je zabýjet lidi, zvířata, kouzelné bytosti a vše živé, co jim přijde pod ruku. Neuvědomují si, že pro Valgara jsou jen nástrojem moci a síly. Vraždící stroje. Vnímají jen to, že se konečně objevil někdo, kdo jim bude velet, a oni budou moci konečně vyjít ze stínů a ničit. Vychutnávají si utrpení a bolest jiných. Nemají city ani soucit, žádné srdce ani svědomí. Král Leodhen se s nimi samozřejmě střetne v mnohých

bojích a bitvách. Bude odrážet jejich útoky a bránit svou zem. Ale kirlopů bude stále přibývat, dokud dobro nebude jednou pro vždy zničeno.

Mladík i Snížek si chvíli prohlíželi pobřeží nasáklé krví a probodaná, zohavená těla, nehybně ležící na původně světlém, nyní ale rudém písku, který omývalo Nekonečné moře táhnoucí se daleko za obzor. Před nimi nebylo vidět nic, než ohromná, sluncem zalitá vodní plocha. Za jejich zády se rozprostíral Kelonský les, jehož vysoké staré stromy sahaly skoro až k mrakům, nebo to tak přinejmenším vypadalo.

Mladík se na mrtvolu zamyšleně zadíval. Byl to příšerný pohled. Poprvé spatřit vznešené elfy právě za takovéto situace. Vidět jejich těla, jak se povalují vedle těch netvorů. Také si všiml rozdílnosti jejich zbroje. Zatímco kirlopové byli navlečení do jakéhosi neobratně vyrobeného tmavohnědého brnění, elfští vojáci na sobě měli pečlivě ukovanou stříbřitou zbroj, nyní sice zalitou krví, ale přesto krásnou a půvabnou, s jemně vyrytými detaily. A přes záda měli přehozený modrý plášť.

Mladíkovi se Snížkem pomalu začalo docházet, co se tady asi stalo.

„Ti elfové... musela to být stráž, co měla doprovázet princeznu,“ odhadoval chlapec.

Z bádání ho však vyrušil nějaký zvuk: tiché zašustění písku. Otočil se a zalapal po dechu. Za ním stála vysoká štíhlá dívka s napnutým lukem a šípem připraveným vystřelit. Jasně bílé vlasy měla svázané na temeni do dlouhého ohonu, jen jeden tenký pramínek jí spadal do bledého, úzkého, ostře řezaného obličeje.

„Elfka...“ vydechl úžasem, i když se snažil nedávat ho příliš najevo. Nikdy žádného elfa neviděl. Ostatně jako každý.

Probodla mladíka chladným pohledem zelených, výrazných očí.

„Kdo jsi a co tu hledáš?“

Řekla to tak sebejistě a klidně, že mladíkovi bylo hned jasné, kdo to je. Elfská bojovnice. Také její oděv o tom vypovídal – dlouhé pružné tělo měla zahalené do korzetu z jakési zvláštní matně bílé kůže bez ramínek a se šněrováním vpředu. Vynikl tak její úzký pas, jež zvrážňoval jasně bílý tenký, ale pevný opasek s vyšitými stříbrnými elfskými ornamenty a symboly. Ramena byla bez pokrytí a pod nimi začínaly rukávy. Ruce od loktů dolů obepínaly podivné chrániče, na kterých byly po stranách vyryty elfské znaky. Inkoustově modré blýskavé kalhoty byly také posety dlouhými pruhy elfského písma. Bílošedé kozačky, ušité nejspíše ze stejné látky jako korzet, jí sahaly až nad kolena. U boku jí visel elegantní meč, který byl ukutý z temně modré oceli a jeho čepel ovíjela jako had ostrá stříbřitá nit zalévající hrot čistým stříbrem. Útlá lesklá rukojeť měla záštitu stočenou k jílci a hladce tesanou hlavici s kulatým bílým diamantem.

Elfka vypadala opravdu krásně. Na mladíka působila jemně a nedostupně. Připadala mu bezchybná, jako kdyby ji někdo vytesal z toho nejčistšího a nejprůzračnějšího kamene. Jako by byla vytesaná z ledu.

„Není důležité, kdo jsem. Přišel jsem vás varovat. Ale jak vidím, je už pozdě...“ odpověděl jí. Poznal, že na ni udělalo dojem, jak klidně a vyrovnaně to řekl. Ještě pořád měl přes hlavu kápi, takže mu pořádně neviděla do tváře a to ji zřejmě zneklidňovalo. Nevěděla, co může od toho tajemného muže čekat. Navíc měl u pasu meč a bylo jisté, že ho umí použít.

„Varovat? Jak to myslíš? Chceš říct, že jsi o našem příjezdu věděl?! Mělo to být v utajení! Nejsi špeh!“

Podezírala ho a ještě víc napnula bílý luk s překrásným křišťálovým zdobením a elfskými znaky: „Sundej si kápi a řekni, co jsi zač!“

Mladík chvíli zaváhal, ale pak si přece jen neochotně stáhl kápi z hlavy a s chladným klidem v očích na elfku pohlédl. Byl opravdu velmi pohledný. Charismatickým rysům obličeje dominovaly velké, hluboké, oříškově hnědé oči a na mužné bradě mu vyrůstalo malé strniště vousů. Dlouhé, hnědoplavé vlasy mu padaly nad ramena. Měl je trochu sestříhané a spadaly mu tak do snědého obličeje.

„Nejsem špeh. Jsem poutník a zaslechl jsem v lese dvě postavy, jak plánují vaše napadení. Byla noc, takže jsem nevěděl, kdo to byl, ale nejspíš to byli dva kirlopové. Chci vám pomoci s posvátným jednorožcem a zničit zlo. Ve světě jsem se hodně naučil. Má pomoc se bude hodit. Jsem dobrý bojovník, elfko.“

„Nevím, zda ti mohu důvěřovat. Zdá se, že toho víš hodně. Že bys opravdu vše vyslechl od těch odporných kirlopů?“ nadhodila a změřila si ho podezíravým pohledem.

„Jestli chceš pomoci zachránit svět, dobrá, je to tvé rozhodnutí. Budu muset věřit, že jsi nás měl v úmyslu opravdu varovat. Má paní dala rozkazy uvítat každou pomoc, někdy je příliš důvěřivá. Ale já si na tebe dám pozor. Uvidíme, zda ti budeme moci důvěřovat.“

Elfka sklonila luk a teď už trochu přívětivěji se zeptala:

„Jaké je tvé jméno?“

„Jsem Veragin. A ty?“

„Lavril.“

„Řekneš mi tedy, co se tu přesně stalo?“ zeptal se se zájmem Veragin.

Elfka se snažila ovládat, ale pohled na mrtvá těla elfských strážců ji bolel. „Když jsme připluli, měl nás očekávat princ Falien s uvítáním. Nenapadlo nás, a krále zřejmě také ne, že by se o této schůzce mohli dozvědět nepřátelé. Valgar musí mít velké množství špehů. Všude.“

Při posledních slovech ho probodla nedůvěřivým pohledem.

„Připluli jsme k pobřeží, a jakmile jsme vystoupili z lodě, vyskákala z křoví a lesa spousta kirlopů. Byli jsme zaskočeni. Mohlo jich být kolem pětaticeti a nás bylo jen osmnáct včetně mě. Většina se jich vrhla na nás a zbytek na princeznu. Nemohli jsme nic dělat. Byli moc rychlí a bylo jich mnoho. Nedokázali jsme princeznu ochránit. Několik kirlopů ji uneslo a zbytek byl pobit zde, stejně jako všichni naši muži. Zůstala jsem jen já a můj bratr. Jsme princeznina nejvyšší stráž a přátelé. Pár minut před tvým příchodem dorazil princ a šest vojáků. Pověděli jsme jim, co se přihodilo. Dva z vojáků šli se vším obeznámit krále Leodhena a princ se zbytkem svých vojáků a mým bratrem běželi hledat naši princeznu. Chtěla jsem ještě vzdát čest našim padlým, když ses objevil ty.“

„Takže teď ji půjdeme hledat také,“ odušil Veragin zamyšleně. Měl hluboký, drsný hlas. „Ta monstra nemůžou být daleko. Určitě ji vedou k Valgarovi. To znamená, že ji chce živou. Ale proč? Jistě ví, že právě ona má tu moc zničit ho. Tak proč ji nenechal rovnou zabít?“

Elfka pozvedla jedno obočí. Zřejmě ji zaujala mladíkova bystrost.

„To nevím,“ odvětila. „Také mě to napadlo. Ale v proroctví se praví, že královna země přý dokáže zničit černého čaroděje až za pomoci Bílého lva a moci dobra jednorožců. Teď by to nejspíš nesvedla. Ale i tak nechápu, proč ji nenechal Valgar rovnou zabít. Možná si chce vychutnat její smrt sám osobně.“

Veragin přikývl.

„V každém případě ji jistě vlečou k němu. Tak mě napadá: nebylo by snazší je prostě sledovat, až nás dovedou přímo k jeho skrýši? Pak by ho mohla tvá paní zničit a poslat tak vše zlé do stínů.“

„Ne, Valgar svůj úkryt velmi dobře střeží těmi nejmocnějšími kouzly. Nevěřím, že by nechal kirlopy přijít až ke své skrýši a nechal se tak snadno vystopovat. Myslím, že kirlopy a ostatní jeho nestvůry s ním mají smluvené místo, které je propojeno s jeho úkrytem nějakým kouzlem. A tam si nejspíš princeznu převezme. Takže by nemělo smysl stopovat je. A navíc, mým úkolem je doprovázet společně s mým bratrem princeznu na její cestě za Etelwen a chránit ji. Ne ji nechat ve spárech nějakých monster a stopovat je kdoví kam.“

Veragin se zatvářil nechápavě.

„Za Etelwen? Chceš říct do Etelwenu, ne?“

„Ovšem že ne. Když něco řeknu, tak to tak je,“ osopila se elfka uraženě, až Veragin překvapeně zamrkal.

„Etelwen jsou elfsky jednorožci. Cožpak to váš lid neví? Země Etelwen, kde jednorožci žijí, je elfský název a znamená jednorožec.“

„Hm... Poslyš, vysvětlí mi tedy, jak je možné, že toho o Valgarovi a o temnotě, co se chystá na světlo, tolik víš? Elfové přeci celá tisíciletí žili v zemi za mořem. Jak to, že jste tak informovaní?“ podivil se Veragin a přimhouřil oči.

„Nevíte toho o našem lidu mnoho, ale my víme mnohé o vás. Ale už pojď! Povím ti to cestou...“

„Náš lid připlul do těchto břehů před dávnými věky,“ začala vyprávět elfka, zatím co se nořili zpět do Kelonského lesa.

„Přivedli jsme sem Etelwen – posvátné jednorožce – a spolu s námi přišli i další kouzelné bytosti. Spřátelili jsme se s lidmi a uzavřeli spojenectví. Ale pak přišel čas, abychom opustili Lilandgarii a vrátili se do rodné země. Myslíš si však, že bychom je tu zanechali jen tak svému osudu? Pták Fénix, jenž sídlí s čarodějem Orlinem v Nimiliedu, častokrát přelétá Nekonečné moře, aby nás informoval, jak se lidem celé věky daří. Také naši mudrcové a Nejvyšší elfové z Řad královny pravidelně nahlíží do Anlidi-lira – Studánky obrazů. Ta ukazuje čestným vše, co chtějí vidět ze světa lidí.“

Lavril se odmlčela.

„Myslím, že jsem toho řekla příliš.“

„Neměj strach, já opravdu nejsem špeh. Přísahám,“ ubezpečoval ji Veragin, i když se zdálo, že ji nemůže hned tak něco rozrušit. Bylo vidět, že je to tvrdá dívka, hrdá a odvážná, která se dokáže postavit každému nebezpečí. To měli s Veraginem společné.

Pak se konečně ozval Snízek, který celou dobu jen poslouchal, ale stejně ničemu nerozuměl: „Taky byste si už mohli uvědomit, že existuju!“

Lavril sebou malinko škulba, nejspíš si až doteď nevšimla, že tam s nimi Snížek celou dobu je.

„Kočkoroh? Kde se tu vzal?“ zeptala se a nepatrně svrátila obočí.

„Drahá elfko, já sem tu totiž celou dobu! Račte vědět!“ zavrčel Snížek dotčeně.

Veragin se pousmál a pohlédl na Lavril: „Je to můj společník.“

„Jo!“ přisvědčil kočkoroh okamžitě. „A taky ochránce!“

Veragin zakroutil hlavou a zasyčel na něho: „Už s tím přestaň! To přeháníš. To já tě musím pořád ochraňovat.“

Pak se ti dva ještě nějakou dobu dohadovali, zatímco Lavril je nechávala daleko za sebou a bystrým pohledem zkoumala kašdickou část lesa. Když si Snížek všiml, že jde několik metrů před nimi, skočil Veraginovi na rameno a pošeptal mu do ucha: „Hele, a nemáš náhodou tak trochu strach, když je tady někde i princ, že by tě moh poznat? Co?“

Veragin mu odpověděl také šeptem, aby je elfka neslyšela: „Ne. Viděli jsme se jen jednou a na okamžik. Nemyslím, že by mě poznal. A i kdyby; stejně ani netuší, kdo jsem. Jeho otec je pátráním po mně posedlý, ale svým dětem nic neřekl. Má strach.“

Měli za sebou tak kilometr cesty lesem, když se Veragin náhle zastavil a začal se dotýkat země, jako by něco hledal nebo si prohlížel půdu.

„Tady. Šli tudy kirlopové. V zemi jsou otisky jejich tlap. Bylo jich pět. Ne, šest! Tady ten otisk kirlopovy tlapy je mnohem hlubší než ty ostatní. Ten musel nést princeznu.“

„Ano, výborně, jsi dobrý. Tak rychle, pojďme! Musí být jen několik desítek stop před námi!“ vybídla je Lavril a okamžitě se dala do běhu. Pohybovala se ladně jako laň, s lehkostí a přirozenou mrštností. A utíkala rychleji než kdokoli jiný, koho kdy Veragin viděl. Jen nad ní nevěřičně zakroutil hlavou a vyrazil za ní. Snížek byl trochu pozadu, nejspíš za to mohlo jeho velké břicho, které skoro valil po zemi.

Za chvíli se octli na konci lesa. Stáli na svahu kopce porostlého vysokou nažloutlou trávou, která se vlnila a šuměla v mírném vánku. Před nimi se táhly dva pásy mírných horských hřebenů, posázených malými pestrobarevnými keři. A v dáli za kopci se opět rýsoval Kelonský les, který se rozestupoval kolem celého údolí.

Lavril popadla Veragina za rukáv a stáhla ho k zemi. Přímo pod nimi totiž pochodovala skupina kirlopů.

Nejvýraznější na nich byl dlouhý kančí rypák, pod kterým se schovávala tlama s velkými špičatými vyčnívajícími tesáky a kly. Nad rypákem měli blízko u sebe posazené malé prázdné oči bez zorniček. Uši vypadaly jako vlčí a pod nimi vyrůstaly trošku nahoru zatočené rohy. Celá hlava byla porostlá dlouhou černohnědou srstí stejně jako tělo. Tělo, podobné lidskému, měli svalnaté a mohutné a nohy zakončené velkými tlapy s dlouhými drápy.

„To jsou oni!“ upozornila Lavril.

„Ten velký támhle! Nese na zádech princeznu. Svázali ji a dali jí roubík, aby nemohla používat svou moc. Tak hloupí zase nejsou...“ přemítala elfka tiše příkrčená ve vysoké trávě.

„Fuj! To sou mi ale hnusný vobludy!“ mňoukl Snížek.

„No, nevypadají moc vábně. Ale neboj se, Sněhu, nemusíš tam jít s námi,“ ubezpečil ho Veragin.

„Co? Já se nebojím! Jasný?!“ vyhrkl hned Snízek.

„Dobrá, takže jdeme,“ zavelela Lavril a chystala se vstát, ale v tom Snízek vykřikl: „Počkej! To se na ně jako chceš hned vrhnout? Koukni, jak sou velký! A ty zuby! Nechceš třeba ještě chvíli počkat?“

Lavril se zatvářila nechápavě: „Počkat? A na co?! Vždyť nám utečou!“

„Jak říkám, Sněhu, nemusíš tam jít s námi. Vlastně bys ani neměl, nebudu mít čas dávat na tebe pozor,“ zopakoval mu Veragin.

„Ale já se přeci nebojím!“ ječel Snízek. „Jen mě napadlo, že bych tady na vás mohl třeba dohlížet. Je tu dobrý výhled, moh bych vidět nějaký nebezpečí, kdyby se chystalo!“

„No jasně, Sněhu. Klidně tady buď, máš úplnou pravdu,“ zašklebil se Veragin a raději mu dal za pravdu, než by se s ním zase dohadoval.

„Ale není to kvůli tomu, že bych se bál! To fakt ne!“

„No ovšem,“ přitakal Veragin sarkasticky. Bylo mu jasné, že tu Snízek zůstává právě proto, že se bojí.

„Tak jdeme už?“ vybídla ho Lavril netrpělivě.

„Počkat, myslím, že bude lepší, když zůstaneš tady. Já půjdu dolů a začnu s nimi bojovat. A ty po nich budeš střílet špy. Tak je přemůžeme snadněji, než kdybychom se na ně vrhli svými meči oba. Jsou v přesile a nemuselo by to vyjít,“ navrhl elfce Veragin.

Lavril se na něho podívala s nepatrným uznáním: „Máš pravdu. Myslím, že je v tobě víc, než jsem předpokládala. Uvidíme, jak umíš zacházet s mečem.“

„Jasně! A já jí budu pomáhat!“ vykřikl nadšeně Snízek.

„Fajn, jdu na to, kryj mě, Lavril!“

Veragin seběhl kopec, a když už byl za zády kirlopů, Lavril vystřelila první šíp přímo jednomu z nich do hlavy. Ten se s tichým zachroptěním skácel na zem. Nato se kirlopy prudce zastavili a pohlédli na svého skoleného druha. A když jim konečně došlo, co se stalo, začali zuřivě rvát. Hned si Veragina všimli a vrhli se na něho jako horda nepřítelůných zvířat. A Lavril začala vypouštět jeden šíp za druhým. Uměla opravdu bravurně střílet; přesně a bez váhání.

Veragin svým mečem obratně a rychle odrážel četné údery. Jeden z kirlopů mu svým ozubeným ostřím zasadil do meče takovou ránu, až mladík poodskočil o kousek dozadu. Rychle se ale vzpamatoval, rozpráhl se a hbitým švihnutím usekl nestvůře ruku a pak i hlavu. Po jeho meči stékala odporná a hustá černá kirlopí krev. To už se na něho ale ze zadu řítily další monstrem divoce máchající sekerou nad hlavou. Veragin se rychle otočil, to už však kirlop padal k zemi se šípem mezi očima. A Veragin věděl, čím je to dílo.

Lavril střelila jeden šíp za druhým rychlostí blesku. Až v bitvě zbyli jen dva kirlopy, které už Veragin zvládl sám. Elfka se zaměřila na třetího netvora, toho největšího, který se zrovna chystal uniknout. Právě on měl totiž na zádech svázanou princeznu. Lavril vložila šíp do luku, pomalu natáhla tětívu, velmi soustředěně zaměřila a vypustila ho směrem ke kirlopyvě hlavě. Šíp ho zasáhl přesně. Netvor se okamžitě skácel na zem a princezna spadla vedle něj.

V tu chvíli Veragin zabil posledního kirlopa a rozeběhl se k princezně. Ležela vedle velkého těla právě skolené zrůdy. Ruce i nohy měla svázané a v ústech měla roubík. Byla však při vědomí. Veragin k ní přiběhl, klekl si, aby ji rozvázal, a vtom si všiml, jak je krásná.

Její perleťová něžná tvář s jemnými rysy působila velice křehce a bezbranně. Křišťálově zářivé modré oči orámované hustými, dlouhými řasami se na něj upřeně dívaly. Závoj uhlově černých vlasů jí sahal až k lopatkám a dlouhá ofina, dopadající do laskavých očí, byla z části zastrčená za zašpičatělými ušima.

Veragin byl doslova okouzlen její krásou. Chvilí na ni jen zíral, než se konečně probal a rozvázal ji.

Elfka vstala a zkoumavě na něj pohlédla. Byla poměrně malé postavy, štíhlá, ale s plnými ženskými tvary. Na sobě měla hedvábnou bílou halenku se šňěrováním na prsou a přepásáním pod prsy. Od přepásání dolů byla halenka černá. Úzké rukávy se od předloktí rozšiřovaly a také byly černé. Po celé délce halenky tančily stříbrnou nití vyšívané jemné elfské znaky, jež se různě klikatily a proplétaly. Sněhově bílé kalhoty doplňovaly černé kozačky. Oblé boky svíral široký, oslnivě stříbrný pásek posázený drobnými drakami s výraznou půlměsícovou přezkou. U něj byl připnutý krásný dlouhý úzký meč z té nejtvrďší oceli. Byl celý posetý křišťálem a hladká rukojeť s rovným jílcem měla hlavici ve tvaru smaragdového lístku, otočeného svou vlastní křišťálovou stopkou. Záštitu se stáčela do elegantních spirál posázených drobnými jiskřivými černými kamínky. Po celé délce lesklé křišťálové čepele se vlnily elfské znaky, navzájem se protínaly a tančily v ladných smyčkách. Jen hluboký výbrus nepokrýval ani jediný symbol či znak. Meč se jevil už na pohled velmi skvostný a jemný s pečlivými detaily.

Princezna se zadívala Veraginovi do očí. Musela se však dívat dost vysoko, Veragin byl alespoň o hlavu vyšší.

„Děkuji ti,“ pronesla laskavým, ale vznešeným hlasem. „Kdo jsi?“

Veragin se na ni nemohl vynadívat, nikdy si elfku nepředstavoval krásnější a půvabnější. Připadala mu jako ten nejkouzelnější sen. Oslňovalo ho na ní úplně všechno. Hlavně její oči. Oči průzračnější než ta nejčistší hladina blankytně modrého jezera, s jiskřivým, křišťálově zářivým, perlovým povlakem. Nikdy neviděl pronikavější oči. Ale jejich krása nebylo to jediné, co ho tolik očarovalo. Viděl v nich totiž něco, co ještě v žádných jiných očích nespátřil. Měl pocit, jako by tahle elfka cítila lásku snad ke všemu živému na tomto světě. Viděl v nich neskonalou něhu a nevinnost. Viděl vyrovnanost a vnímavost, pochopení a jakousi podivuhodnou, obrovskou sílu a nehynoucí energii.

Princezna tázavě pozvedla úhledně klenuté obočí a mile se usmála. Veragin si uvědomil, že na ni ještě pořád strnule civí a že princezna čeká na jeho odpověď. Rychle se vzpamatoval.

„Jmenuji se Veragin, jsem bojovník a chci vám, princezno, pomoci v boji proti temnotě a zlu,“ vychrlil ze sebe a elfka mu lehce pokynula hlavou.

„Já jsem Aranis, elfská princezna. Zachránil jsi mi život, mluvíš snad tedy pravdu. Ale jsi si svým rozhodnutím jistý? Víš, co to znamená, postavit se Valgarovi, postavit se Golrogovi?“

„Už jsem se rozhodl, princezno. Chci jen udělat dobrou věc a pomoci zachránit svět,“ trval na svém Veragin a neustále si ji prohlížel. Její sametový hlas se mu rozléval v hlavě jako ta nejslastnější píseň.

„Musíš být odvážný a viděla jsem, že i výborný bojovník,“ usmála se.

Vtom k nim přiběhla Lavril se Snížkem v patách, a ihned se s Aranis objaly.

„Aranis, jsi v pořádku?“

„Ano. Věděla jsem, že si pro mě přijdeš. Ty toho muže znáš, Lavril?“

„Říká, že je poutník a chce nám pomoci. Je to opravdu skvělý bojovník, nebojím se říct, že se víc než vyrovná mému bratrovi,“ odpověděla Lavril a přejela Veragina uznalým pohledem. Pak pohlédla na Snížka: „A tohle je kočkoroh Snížek, je jeho společníkem.“

„Přezdvíjají mi také Snížek Chrabrý!“ dodal pyšně kočkoroh.

Aranis se usmála a Veragin se jí hned zeptal: „Takže můžeme jít s vámi?“

„Pomoc takového statečného bojovníka je vítána, Veragine. I ta tvá, Chrabrý Snížku.“

Jejich rozhovor přerušil příchod vysokého štíhlého elfa, mladého muže a čtyř vojáků. Běželi k nim z druhé strany údolí, od lesa.

„Princezno! Jsi živá! Vidím, že má sestra opět dorazila dříve než já,“ řekl elf s radostí ve tváři. Dva prameny do pasu dlouhých bílých vlasů měl svázané dozadu za typickými elfskými ušima. Jeho obličej byl dlouhý, s trochu zašpičatělou bradou, vystouplými lícními kostmi a zešíkmeným výrazným černým obočím, ale byl přátelský. Štíhlé a elegantní tělo měl zahalené ve stříbrošedé tunice s dlouhým výstřihem vykrojeným až k opasku, jehož lemy byly zdobené černou perletí. Tělo pod výstřihem mu zakrývala jakási lesklá saténová látka inkoustově modré barvy s vysokým límcem. Ze stejné látky byly ušity i kalhoty a na rukou s dlouhými prsty měl stejné chrániče jako Lavril. U pasu mu visel zvláštní meč se spoustou hluboko vyrytých znaků na čepeli a s ozubeným hrotem. Bílá ocelová rukojeť byla vykládána černým stříbrem a hlavice měla zašpičatělý tvar s černou perlou na vrcholu. Přes záda měl přehozený toulec se šípy a velký luk z bílého dřeva, osazený droboučkými srdcovými lístky ze smaragdu.

Mladý muž vedle něj měl kaštanově hnědé delší vlasy pod uši a na bradě i kolem mírně zahnutého nosu trochu vousů. Jeho mandlově hnědé oči byly tvrdé, ale čestné, schované pod hustým obočím. V ruce držel silný meč s rukojetí zdobenou diamanty, který zasunul do pochvy. Meč byl vcelku jednoduchý; pevná ocelová čepel s fialově zbarveným výbrusem a černá rukojeť s diamanty. Na první pohled bylo vidět, jak moc se lidské zbraně liší od těch elfských. Elfové si mnohem více zakládali na zdobnosti, kráse a složitých detailech. Výroba zbraní také hodně závisela na zručnosti a obratnosti, kterou elfové na rozdíl od lidí oplývali více než dost. A lidé navíc postrádali i elfskou důmyslnost a nápaditost.

„Princezno Aranis, je mi ctí konečně vás poznat. Vaše krása je nesmírná,“ oslovil ji muž a lehce jí políbil ruku. Obdiv a úžas z něj jen sršely.

Aranis ladně sklonila hlavu, aby naznačila svou úctu: „I mně je ctí, principi Faliene.“

„Je mi velmi líto toho, co se tady stalo. Kdybychom byli přišli o trochu dříve...“

„Ne. Nikdo nemohl tušit, že se Valgar o našem příjezdu dozví a přichystá takovou léčku. Všem je nám velice líto životů, které museli naši strážci položit,“ řekla elfka upřímně.

„To ano,“ přisvědčil Falien.

Ale pak jeho pohled spočinul na Veraginovi.

„A kdo je tohle?“ zeptal se nedůvěřivě a podezřívavě si prohlédl mladíka od hlavy až k patě. Jen Snížka si zase nikdo nevšiml.

„Je to bojovník, skvělý bojovník. Doprovodí nás na naší cestě,“ odpověděla mu Aranis a obdařila Veragina zářivým úsměvem.

Princ trochu udiveně nadzvedl obočí. „On půjde s námi, má paní? Jak můžete vědět, že je důvěryhodný?“

„Zachránil mi život,“ odvětila elfka jednoduše, jako by to vše vysvětlovalo. Zdálo se, že Falien chvíli přemýšlí, jak nejlépe má zareagovat. Nakonec co nejzdvořileji řekl:

„To ho sice šlechtí, má paní, avšak copak si je vědom, co všechno ho čeká?“

„Vypadá to, principi, že vám na hradě unikly informace. Veragin se prý o naší pouti doslechl přímo ve Walos. Náhodou samozřejmě,“ vložila se do rozhovoru Lavril a nedokázala přitom skrýt špetku pochybností v hlasu.

„Skutečně?“ obrátil se Falien na chlapce pochybovačně.

„Takže mi chceš tvrdit, že víš úplně všechno? Chceš mi namluvit, že ty nejtajnější informace v celém království ses doslechl od obyčejných prostých lidí?“

„Přesně tak,“ prohlásil Veragin s ledovým klidem.

„Koneckonců to vysvětluje i naše přepadení, ne?“ zasáhla vlídně Aranis.

„Něco se muselo dostat ven, principi. Ale samozřejmě vám to nedáváme za vinu.“

„Asi máte pravdu, má paní. A přijmete prosím ještě jednou mou hlubokou omluvu a lítost.“ Lehce se jí uklonil. Potom se však znovu podezřívavě zadíval na Veragina: „Neviděli jsme se my dva někde?“

„Myslím, že ne,“ odvětil okamžitě sebejistě mladík.

Vtom se ozval Snížek: „Ehm, a já jsem kočkoroh!“

Falien sklonil hlavu a pohrdavě pohlédl na Snížka: „To zvrže jde s námi?“

„Ovšem. Je to Veraginův společník,“ přikývla Aranis.

Pak, jako by si na něco vzpomněla, zvolala: „Ach promiňte! Veragine, Snížku, toto je princ Falien z Leondského království, výborný rytíř a vojevůdce. Naši mudrcové sledovali jeho život v Anlidi-lira již od narození. A tady Eleas je Lavrilin bratr. Spolu s ním je můj nejlepší strážce, elfský bojovník, a především přítel.“

„Jen klídek princezno, to nám došlo!“ zasmál se Snížek, ale Veragin ho zpražil ostrým pohledem.

„To ty se uklidni, Sněhu!“ zasyčel.

„No dobře. Teď, když jsme se všichni představili, dovolte, princezno, abychom odjeli na náš hrad Santiel. Bude nám ctí pohostit vás před tak dlouhou a nesmírně nebezpečnou cestou a uvítat v naší zemi,“ navrhl princ Falien.

„Ano, ale nesmíme tam zůstat příliš dlouho. Tato léčka nás už tak dost zdržela. Váš král se jistě neurazí, ale zajedeme na hrad jen kvůli zásobám na cestu. Jistě to všichni chápete,“ vysvětlila mírným hlasem Aranis.

„Ano, Valgar už dávno vyslal své poskoky, aby našli jednorožce, nesmíme se příliš zdržovat,“ dodal Eleas a přelétl všechny očima barvy půlnoční modři.

„Ovšem. Otec si teď nejspíš dělá obavy o váš život. Bude nesmírně šťasten, až vás

uvidí živou a bez úhony, princezno. A zajisté bude souhlasit i s tím, abychom si na Santielu vyzvedli jen zásoby a hned vyjeli na cestu," schválil návrh Falien. I když je nejspíš jisté, že i kdyby s nimi nesouhlasil, stejně by to udělali tak, jak řekla princezna Aranis.

„Vyjeli na cestu?“ přeptal se Snížek, jako by neslyšel, i když ve skutečnosti slyšel moc dobře. „To pojedem jako na koních?“

„To pojedeme. Je s tím snad nějaký problém?“ podivil se Falien.

„To teda je!“ zaškaredil se Snížek. „Nemám koně rád! Sou tupý a neohrabaný! Je jim úplně fuk, kam s těma svýma tvrdýma kopytama šlapou!“ rozčiloval se.

Veragin, který stál vedle Aranis, si všiml, jak se na Snížka nechápavě dívá. Naklonil se k ní a řekl tichým hlasem: „Má z nich strach. Bojí se, že ho kopnou nebo rozšlápnou,“ a usmál se.

„Já to slyšel!!“ naježil se Snížek.

„Ale no tak, Sněhu! Vždyť je to pravda, dobře to víš!“ bránil se Veragin.

„Já se těch přerostlejších poníků nebojím! Jasný!?“

„No jo pořád! Jak chceš.“

Eleas je pozoroval s úsměvem na tváři. „Nemějte obavy, mistře Snížku. Koně opravdu nejsou tak nebezpeční, jak si myslíte. A rozhodně vás nepošlapou, když jim to nedovolíme. Ani nebudou moci, jestliže pojedete v sedle se svým společníkem.“

Eleas Snížka zřejmě přesvědčil, protože už nic nenamítal, a konečně se vydali na cestu k Santielu. Celou dobu šli Kelonským lesem a cesta jim trvala asi dvě hodiny. Stromy, především smrky a borovice, se tu tyčily do výšky a obloha byla jasná. Tu a tam rostly těsně vedle sebe různé opadané keře s barevnými bobulemi. U cesty ležely kameny porostlé žlutým mechem a uvadajícím kapradím.

Veragin šel se Snížkem vzadu a přemýšlel, co teď bude dělat. Dobře věděl, že se k hradu nemůže v žádném případě ani přiblížit. *„Musím něco vymyslet. Za chvíli už budeme u Santielu, nemohu se tam vrátit. Vojska mě teď všude hledají, to by tak scházelo, abych jim ještě sám vlezl přímo do rukou,“* pomyslel si.

Vpředu šel princ Falien s Eleasem, kteří se během společného pátrání po Aranis spřátelili. Za nimi kráčely Aranis s Lavril, pak Veragin se Snížkem a na konec tři vojáci, nejspíš Falienova stráž. Veragin s úlevou zjistil, že ho vůbec nepoznali.

„Řekni mi, Aranis, jaký máš pocit z Veragina?“ zeptala se přítelkyně Lavril.

„Nevím, zdá se mi hodně tajemný a uzavřený. Ale cítím, že má dobré srdce i úmysly, že mu opravdu můžeme důvěřovat,“ odpověděla zamýšleně Aranis.

„Myslím si to samé,“ souhlasila Lavril.

„Příliš jsem mu ze začátku nevěřila, ale pak, když riskoval svůj život, aby tě zachránil, jsem pochopila, že mluvil pravdu. A kdyby byl zrádce a patřil k stoupencům Valgara, mohl se přece přidat ke kirlopům, když jsme tě zachraňovali, a snadno mě tak vyřdit.“

„To máš pravdu. A má krásné oči... avšak trochu smutné, zračí se v nich velká bolest,“ odvětila Aranis nepřítomně. Lavril se na ni zamračeně podívala. Už si zvykla, že Aranis viděla věci, kterých si ostatní obvykle nevšimli. Byla vnímavá a ve všem viděla

krásu. Ze všeho nejvíc ale milovala přírodu. Možná právě tato láska jí propůjčovala ono kouzlo, jímž Veragina očarovala, a krásu i něhu, kterou na všechny působila.

Lavril povytáhla obočí a šibalsky utrousila: „Tak krásné oči?“

Aranis na ni s úsměvem pohlédla, ale nic na to neřekla. Lavril se pro sebe jen ušklíb-la a raději už také mlčela.

Po chvíli vyšli z Kelonského lesa a nádherný Santiel měli na dohled. Jeho tři vysoké věže se v dále pronikavě třpytily jako čistý křišťál a svou majestátností a půvabem musely ohromit každého příchozího. Blížili se k Druhé bráně v podhradí, kde se rozkládalo město Walos. Hlavní brána, kterou Veragin minulou noc z hradu unikl, byla na druhé straně přímo naproti Kelonskému lesu, tam, kam už město nesahalo.

„Hele, teď mi došlo, že my tam vlastně nemůžeme! Chytli by tě!“ zašeptal Veraginovi vyjeveně Snížek.

„Neříkej! To jsem rád, že ti to taky došlo! Já si s tím lámu hlavu už celou cestu,“ zabručel Veragin. „Ale žádné strachy, už mám plán, jak z toho vyvážnout, aniž by ostatní pojali nějaké podezření.“

„A co si zase vymyslel?“ zeptal se Snížek pochybovačným tónem.

„Tak se dívej a poslouvej!“ Veragin vyrazil přímo k Aranis: „Princezno? Můžu s tebou mluvit?“

„Ovšem, děje se něco?“ odpověděla elfka a trochu ustaraně na něj pohlédla.

„Ne, jen to, že my se Snížkem s vámi do hradu jít nemůžeme. Už před tím, než jsem zaslechl v lese dva kirlopy, jak se baví o vašem přepadení, jsme měli se Snížkem namířeno právě sem do Walos. Musíme si tu něco zařídit, zvláště Snížek tu má jednu neodkladnou věc. Jeho láska totiž žije právě tady ve Walos. Musíme ji se Snížkem najít, aby se s ní mohl rozloučit, chápeš? Sejdeme se na kraji města u hostince Boba Špuntíka. Souhlasíš?“

„Ano, tak dobře. Takže u Boba Špuntíka,“ souhlasila Aranis, i když, jak si Veragin domyslel, netušila, kde hostinec leží. Ale věděla, že to jí vysvětlí princ Falien.

„Nedělej si starosti, vysvětlím to ostatním,“ řekla nakonec s pochopením.

Veragin se s potutelným úsměvem vrátil zpět ke Snížkovi, který se tvářil více než popuzeně.

„Cože? Cos jí to tam říkal za blbosti!? Tobě přeskočilo ne? Co si teď o mně pomyslí? Já žádnou lásku nemám. A nikdy mít nebudu! Holky sou úplně divný! Nechápu vás dvounohý, jak to s nima můžete vydržet! Co na nich vidíte tak úžasného? To, co si řek, odvoláš! Dělej!“ prskal Snížek nasupeně.

„Dokážeš pochopit, že tohleto byl ten můj plán? Nic lepšího, proč nejít do hradu, mě nenapadlo! Tak pořád nereptej! Měl bys mi poděkovat, že jsem nás zachránil! A pojď už, nestůj tu na místě a pohni sebou!“ ohradil se Veragin a zamířil přímo do Walos.

ZNOVU VE WALOS

Aranis hleděla na Santiel s obdivem a nehynoucím úžasem: „Naši mudrcové měli pravdu – Santiel je nádherný...“
„Ano, princezno, vítejte ve městě Walos, na hradě Santielu, v sídle Prvního krále Eoglina,“ oznámil hrdě princ Falien a vzhlédl k třpytícímu se hradu.

Santiel majestátně shlížel na nové příchozí i na svůj lid z Walos. Sluneční jas ho obklopoval ze všech stran a odrážel se od třpytivých úlomků křišťálu v jeho omítce, takže to vypadalo, jako by byl zasypán tisícem zářivých a blýskajících se hvězd. Když jste na něj pohlédli přímo, museli jste přimhouřit oči, jak vás ta záře oslepovala. Těžko říct, zda na něj byl krásnější pohled ve dne, nebo v noci.

Eleas se naklonil k Lavril a se zrakem upřeným na tři překrásné věže jí pošeptal: „Klidně se s tebou budu přít, ale tato stavba se vyrovná elfským palácům...“

„Není třeba se přít, bratříčku, souhlasím s tebou,“ odpověděla Lavril uznale.

Veragin jen tiše poslouchal obdiv svých společníků a hlavou se mu přitom honila spousta myšlenek.

„Všichni ho obdivují a žasnou nad jeho krásou. Jen já necítím totéž. Nemohu... Tenhle hrad mi přinesl jen trápení a starosti. To tady to před lety všechno začalo... Nejspíš se na něj nikdy nebudu moct dívat stejnýma očima jako ostatní. Nenávidím ho.“

„Jéžíš! Co na tom hradu všichni viděj? Vždyť je to jenom obyčejnej barák jako každej jinej!“ ozval se Snížek a nechápavě na Santiel zíral. Veragin s úsměvem pohlédl na svého malého přítele. Snad poprvé s ním plně souhlasil.

„No, tak alespoň nejsem sám, kdo na něm nevidí nic tak úžasného.“

Za okamžik vkročili mezi vysoké domy Walos a elfové si přes záda přehodili dlouhé, temně šedé pláštěnky a natáhli kápě přes obličej. Eleas pohlédl na nechápavě se mračícího Veragina a s úsměvem vysvětlil:

„To aby nás lidé nepoznali. Pojali by podezření, že se něco děje, když k vám po tolika tisících let znovu připluli elfové. A to si král nepřeje.“

Veragin jen přikývl, konec konců slyšel samotného krále, jak Orlinovi důrazně říká, že se jeho lid nesmí o probuzení zla nic dozvědět. Báł se paniky a zoufalství.

Aranis kráčela s Falienem vpředu, přičemž očima stále visela na blyštivém hradu.

„Matka mi vyprávěla o Modré zářivé hvězdě, jak by se ve vašem jazyce hrad nazýval. Ale vy jste se rozhodli ponechat mu původní elfský název – Santiel.“

„Ano, má paní. Elfové ho pomáhali stavět společně s mým lidem. Opatřili ho svými kouzly, vdechli mu život. Je čest nazývat ho ve vašem jazyce,“ odvětil s úsměvem princ.

„Matka mu dala ochranu před zlými kouzly,“ dodala tichým hlasem Aranis a také se usmála.

„Černý čaroděj si ho magickou silou nepodrobí.“

„Ale vojenskou silou by mohl...“

Ve městě bylo plno lidí, víc než obvykle, protože se zrovna pořádaly trhy a přijela spousta obchodníků. Uličky i malá náměstí byly zaplněné tísňícími se davy. Ve tvářích měšťanů nebyl znát žádný strach nebo neklid. To znamenalo, že o povstání zla nemají ještě potuchy.

Zdálo se, že domy jsou značně staré, musely tu stát už celá staletí. Dvou a třípatrové domy, stojící vedle sebe v úhledných řadách, byly vystavěny z bílého nebo modrého, většinou už značně oprýskaného a otlučeného kamene. Měly šindelové a doškové střechy s mnoha zalátanými dírami. Větší a honosnější domy se pyšnily i malými balkónky s točítým zábradlím z bílého dřeva. Před každým z nich se nacházela kamenná terasa s nízkým bílým dřevěným plotem a s rozvrzanou lavičkou a stolem z bílého dřeva. Walos působil starodávně a vznešeně. Ale také trochu chladně a zrádně.

Aranis a ostatní procházeli uličkou mezi spoustou stánků plných různých věcí: sošek ze dřeva i kamene, váz, šperků a všelijakých ozdob, přívěsků, obrázků, ale i jídla a šatů. Prodávající pokřikovali na kolemjdoucí, mávali rukama a předbíhali jeden druhého. Ženy se společně radily u stánků nad nabízeným zbožím nebo stály u svých velkých domů a hlasitě se smály. Muži se dál věnovali svým pracím; tahali těžké povozy se sklizenou úrodou z okolních rozlehlých polí a plání, valili sudy, kováři kovali koně a kuli železo, truhláři seděli před domem a opracovávali dřevo... Děti se honily uličkami, tahaly matky za sukně a ukazovaly drobnými prstíky na hračky, jež by chtěly koupit. Navíc se zdálo, že se tu potuluje dost pocestných, kteří se přišli podívat na trhy nebo prostě jen tak bloudili světem. A ulicemi se ozýval hlasitý hlahol a povyk.

Veragin se Snížkem se náhle zastavili. „Takže se uvidíme později!“

Aranis se jen usmála a kývla na souhlas, ale princ Falien se ozval: „Jak to? Copak vy nejdete s námi?“

„To je v pořádku, Faliene, já vám to vysvětlím,“ zarazila ho Aranis.

Falien se netvářil příliš nadšeně, asi se mu nelíbilo, že nebude mít Veragina se Snížkem neustále na očích. Bylo vidět, že jim ani za mák nevěří. Ale musel jít společně s ostatními na hrad.

Když se Veragin i Snížek ztratili v davu, nasadil si Veragin opět kápi a jeho hluboké orlíkové oči pátraly po okolí.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se ho Snížek.

„Teď se budeme snažit, abychom nenarazili na stráž,“ odpověděl Veragin stručně. V jeho hlase byla znát ostražitost.

„Fajn, to můžeš dělat ty. Ale já bych si třeba něco koupil. Nemáš peníze?“

„Moc ne. Co bys zas chtěl?“

„No, nevím jak ty, ale já bych docela něco zakousnul! Celej den sem nejed!“

„Hm. Asi máš pravdu. Koupím něco k jídlu,“ souhlasil nakonec Veragin a vyndal z kapsy kožený měšec. Rozhlížel se kolem, až si vyhlédl stánek, kde bylo na výběr dost jídla, a přistoupil k němu. „Vzal bych si tu šunku a bochník chleba. A také uzené ryby a jablka,“ poručil si a pohlédl na prodávajícího s propadlými tvářemi a hranatou bradou. Muž vypadal nezdravě pobledle. Zadíval se na Veragina zvláštním pohledem a pak se zeptal: „Neznáme se odněkud, pane?“

Veragina to překvapilo. Odkud by ho ten obchodník mohl znát? A tak jen zavrtěl hlavou, že určitě ne.

„No, já nevím, pane, ale jsem si jistý, že už jsem vás někde viděl. Odkud pocházíte? Jste z Walos?“ nedal se odbýt obchodník.

„Ne, to tedy nejsem. Pocházím z daleka. Ze západu,“ odpověděl Veragin trochu nervle. Nerad se vybavoval s cizími lidmi a ze všeho nejvíc nesnášel vyzvídání.

„Ze západu?“ přeptal se obchodník a začal konečně balit jídlo. „A neznáte náhodou vesničku Palonilli?“

„Ano, znám,“ připustil Veragin stroze a doufal, že už se obchodník přestane vyptávat. Ale mylil se.

„Znáte?“ vykřikl nadšeně mužík a v jeho prázdných, vyhaslých očích se zablesklo.

„Opravdu? To je náhoda! Ale já věděl, že jsem vás už viděl. Já v Palonilli vyrůstal, ale teď už tam bohužel nežiju. Mám na ni totiž moc ošklivé vzpomínky, víte? Před třemi lety tam vtrhli dva netvorové. Bylo to strašné, to vám řeknu. Začali zapalovat naše domy! Chtěli vypálit celou vesnici! Říkalo se, že jsou to nejsilnější stoupenci čaroděje Valgara, kterého moudrý a mocný čaroděj Orlin vězní. Že prý se snažili nastolit chaos a strach, aby se Valgar vrátil, aby byl osvobozen! Chápete to? Hrůza! Zabíjeli lidi jeho jménem! Celá vojska našeho krále po nich pátrala! A ještě stále pátrá. Kdo ví, kde řádí teď. Říká se, že náš pan král Leodhen je jejich dopadením úplně posedlý. Však je to také dobře, no ne? Jen chce náš svět zbavit zla, co tu ještě po Valgarově zkáze přebývá. I když ono tu přebývá už po celá staletí. Co my víme, kde se tu vzalo? V zemi dobra! Ale rozumíte, co by to znamenalo, kdyby se podařilo černému čaroději uniknout z Orlinových rukou? To by bylo příšerné, ani nechci pomyslet... Černý čaroděj má strašlivou moc! Nezastaví se před ničím. Prý přímo miluje černou magii a je posedlý temnotou! Krutost a zloba, ty se skrývají v jeho srdci. Tedy jestli vůbec nějaké srdce má, že?“ rozpovídal se chlapík, přičemž Veraginovi pečlivě balil šunku.

„Však jsem také v Palonilli ztratil blízkého člověka. Má žena zahynula při vypalování vesnice...“ pokračoval trochu posmutněle.

„Ty zrůdy ji zabily! Ještě jsem tu bolest nepřekonal, byla moje všechno, víte? Děti jsme plánovali, ale oni mi ji vzali. Vzali mi všechno... Však jste o nich jistě také slyšel, o těch netvorech. Říká se jim Mordatové. Oni jsou to jediné opravdové a velké zlo, co naši zemi po Valgarově pádu potkalo. Tumaťe, tady je to jídlo.“

Veragin však stál jako opášený a ani se nepohnul. Zarytě civěl do prázdna, daleko před sebe, a hlavou mu vířila spousta myšlenek. Náhle se mu oči, zahalené z části kápí, nepatrně zaleskly.

„Pane? Pane? Je vám něco?“ ptal se ustaraně obchodník a znepokojeně si ho prohlížel.

Ale Veragin jen zatřepal hlavou, aby zatlačil nabíhající slzy, a mnohem vlídnějším hlasem muži odpověděl: „Ne, nic. Mockrát děkuju. A... je mi to moc líto. Opravdu. Nashle...“ Popadl jídlo a odešel.

Snížek seděl opodál a čekal, co Veragin přinese k snědku.

„Tady máš uzenou rybu,“ zamumlal Veragin, když se vrátil, a hodil kočkorohovi velký balík.

„Mmmm... Mňam! Hele, co ti je? Si nějaký divnej, ne?“ vyzvídál Snížek a olízl si tlamičku.

„Ne, co by bylo?“ odsekl Veragin podrážděně.

„No já nevím. To mi řekni ty!“

„Nechci o tom mluvit, jasný, Sněhu? Hlavní je, že jsem zjistil, že si lidé ještě pořád myslí, že Valgar je uvězněn u čaroděje Orlina.“

„No, vono nebude trvat dlouho a všichni se dozví, co se tady děje! Klepy se šířej rychle, vždyť víš!“ prohlásil Snížek trochu vážnějším hlasem a připadal si strašně důležitě.

Aranis a ostatní se zatím prodrali stísněným davem k masivní Druhé bráně z bílého dřeva. Tyčila se do výšky několika metrů, byla honosná a půvabná. Podobala se branám elfských paláců a měst. A byla otevřená.

Stáli u ní dva strážní. V ruce drželi dlouhá kopí, a jakmile uviděli prince Falienu, sklonili hlavy na pozdrav a nechali ho i s družinou projít. Elfové se i s princem se ocitli na prostorném kruhovém nádvoří, v jehož středu se tyčily tři oslnivě zářivé modré křišťálové věže. Kolem nich byly zelené záhony osázené tyrkysově modrými a fialovými růžemi a nádvoří bylo krásně vydlážděné hladkými kulatými a oválnými kameny. Po levé straně za věžemi byla vidět část velké stáje a na hradbách, které obepínaly celé nádvoří, hlídkovali vojáci. Princ vedl své přátele ke vchodu do nejvyšší věže Eleanor.

Aranis musela přimhouřit oči, jak se od blýskavých stěn i hradeb odráželo slunce a zalévalo celé nádvoří zlatavým jasnem. Až když ohromnými dvoukřídlými dveřmi vkročili do Eleanor, záře pominula. Stáli nyní v prostorné vstupní hale, jež jako by byla zalita modrobílým světlem. Mramorové stěny ozařovaly sluneční paprsky, dopadající sem dlouhými obdélníkovými okny s namodralým sklem. Hala ústila v široké chodby napravo i nalevo, jimiž se procházeli dvořané, poddaní i sloužící a strážní. Avšak Falien je vedl stále rovně až k úzkému vysokému schodišti.

Čekala je nyní spousta schodů. Když konečně vystoupali do poslední chodby pod věznicí, kde se nacházela královská komnata, Aranis si nemohla nevšimnout Fialového plamene v pochodních na zdech.

„To je Fialový plamen. Dech draků. Síla Fénixe,“ poznamenala s posvátnou úctou.

„Ano, Fialový plamen je zdrojem Fénixovy síly. Dává mu moc ovládat všechny živly a sřežít je. Chrání vodu, oheň, vzduch i zemi,“ doplnil ji zasněně Eleas a Aranis ještě tiše dodala: „Na celém světě žije jen jeden jediný pták Fénix, znovuzrozený z ohně a popela. Až přijde jeho čas, shoř a z vlastního popela se znovu narodí. Byl starým přítelem mé matky... nyní však přebývá zde v Lilandgarii, aby dohlížel na zemi dobra a navštěvoval nás se zprávami o nových věcech, jež v Anlidi-lira nezachytíme.“

Falien se hrdě napřímil a usmál. „Ano, tak to je. Fialový oheň je darem od Fénixe.“ „Santiel je krásný i zevnitř,“ řekla poté Aranis, přičemž se princ doslova nadýmal pýchou.

„Ovšem,“ přitakal.

„Jistě znáte prastarý příběh o Prvním králi, o Eoglinovi, má paní...“

„Jistěže,“ usmála se Aranis vládně. „Ale ráda si poslechnu, jak se vypráví mezi vašimi lidmi.“

„Jen co bude čas, povím vám jej, princezno.“

To již ale vcházeli do velké královské komnaty, kterou opět hlídali dva strážníci. Ihned je vpustili dovnitř. Strop vyzdobený malbami podpíraly čtyři vysoké mramorové sloupy, zdobené křišťálem. V kamenných zdech se sléval mramor a jantar, což tvořilo nezvyklý a impozantní pohled. Fialové hedvábné závěsy rámovaly na pravé i levé stěně obrovská okna, skládající se ze stovek miniaturních šerfíkově fialových sklíček, jimiž do komnaty dopadal sluneční jas a oteploval i zútlušoval celou rozlehlou místnost. Na stěnách visely obrazy jednorožců a v koutech komnaty od podlahy až ke stropu se tyčily velké sochy elfů a králů. Až úplně na konci místnosti seděl na trůnu král Leodhen mezi dvěma sochami hluboce zamýšlených elfů v dlouhých tunikách. Za ním se nacházely další dvojce dveře.

Jakmile král spatřil svého syna se třemi elfy po boku, ustaraná tvář se mu rozzářila štěstím a úžasem. Vstal, rozpřáhl ruce a spěšným krokem k nim zamířil.

„Můj synu! Díky bohu!“ vykřikl s úlevou a položil ruce synovi na ramena. Pak pohlédl na elfy a oči se mu rozšířily radostí.

„Neuvěřitelné... Konečně se setkávám s elfy. S těmi, které jsme zatím znali jen z obrazů a soch, z pověstí a dávných legend. Stvořitelé Lilandgarie... A jedna z vás, ctěné paní, musí být princezna Aranis.“

„Ano. Já jsem princezna Aranis, dcera Aéstis, královny elfů. Je pro mne nesmírná čest, poznat krále celé Lilandgarie, můj pane.“

„Věřte má princezno, že pro mne je to čest ještě mnohem větší, setkat se s královnou země, s budoucí královnou elfského lidu,“ rozplýval se král a hluboce se jí uklonil. Poté přivítal i Lavril s Eleasem a pozval je ke stolu, který stál napravo v místnosti, u velkého okna, kterým se do místnosti mihotavě snášely sluneční paprsky.

„Promiňte králi, ale nemůžeme se tu zdržet. Jistě chápete, že nás tlačí čas,“ vysvětlila mu Aranis, když všichni usedali ke stolu a král chtěl dát pokyn sloužícím, aby přichystali velkou hostinu.

„Ó, ano. To je pravda,“ připustil Leodhen trochu zasmušile.

„Když mi Falienovi vojáci přinesli zprávu o přepadení kirlopy a o vašem únosu, začal jsem propadat panice. Opravdu mne velice zarmoutilo, že hned po vašem připlutí k našim břehům po tak dlouhých letech zahynulo tolik elfských strážců.“

„Věřte, že nás to zarmoutilo ještě mnohem více, můj pane,“ přitakala sklesle Aranis.

„Ale jejich oběť nebyla zbytečná. Zemřeli pro záchranu světa, abych mohla já za pomoci svých strážců a vašeho syna vykonat svůj úkol a naplnit tak svůj osud.“

Král přikývl.

„Přišli jsme jen pro zásoby, otče,“ oznámil králi Falien.

„My s sebou samozřejmě máme své jídlo,“ dodala Aranis. „Ale princ Falien říkal, že jste pro nás nechal připravit další zásoby.“

„Jistěže,“ přikývl král s naprostou samozřejmostí.

„Alespoň to pro vás mohu udělat...“ Poté se na chvíli odmlčel, ale vzápětí podotkl trochu ustaraně:

„Dobrá. Konec konců bude nejlepší, když se do Ismires vydáte co nejdříve. Je to dosti daleko. Zásoby na cestu už máte připravené, jen bych vám chtěl ještě předat mapu Lilandgarie a probrat s vámi vaši cestu, souhlasíte, princezno Aranis?“

„Ale jistě.“

Jeden ze sloužících přinesl složenou, trochu pomačkanou a zažloutlou mapu, král ji rozložil na stole a všichni se nad ní sklonili.

Na severu se rozkládala země Etelwen – konečný cíl celé výpravy – obklopená Bílým lesem. Napravo, vedle Etelwenu, se tyčily Sněžné hory, nejrozsáhlejší a nejvyšší pohoří celé Lilandgarie. Skoro celý rok byly pokryty sněhem a ledem a nikdo v nich ani v jejich okolí nežil. Pod nimi byla velká Sluneční poušť, přes kterou ještě nikdo nedokázal přejít živý, a pod pouští se tyčily další hory – Měsíční. Říkalo se, že v nich žijí trpaslíci a že pod celými horami jsou obrovské doly s velkým přírodním bohatstvím – zlatem, stříbrem, rubíny, diamanty, rudami, různými kovy i křišťály. Dále na středovýchodě protékala Lilandgarií nejdelší řeka Lila, na jejíchž úrodných březích stála spousta vesnic a malých měst. Na východě se do ní vlévala řeka Dolos, která tekla ze Sněžných hor. Řeka Fosilioon se vlévala do moře těsně u Kelonského lesa, táhnoucího se po celém východním pobřeží. Kelonský les z velké části obklopoval i hrad Santiel s hlavním městem Walos. Na jihu se rozprostíral hustý Zerovský les, kterým protékala řeka Milia, a pod ním u mořského pobřeží ležely vesnice Ismires, Gilli, Nina a Lilien. Na okraji pobřeží se rozkládaly Srdcové ostrovy. Řeka Milia oddělovala tyto vesnice od Rubínového údolí a od několika dalších vesnic. Nad údolím leželo velké jezero Alanta, z kterého pramenila řeka Lila, tekoucí na sever. Naopak se do něj vlévaly řeky Nira a Leo, přitékající z nejnižších hor Dragor, sídla draků. Dále na západě rostl největší Tmavý les, kde se tyčila nejvyšší hora Lilandgarie Karkadúr a kde leželo Stříbrné jezero. Na západním pobřeží bylo několik vesnic a opodál v moři Démantový ostrov. Severozápad byl pustý a neosídlený, pramenilo tam jen nemnoho řek. Tato místa bývají z velké části stále pod sněhem. Nachází se tam pouze jediné sídlo, a to Nimilied, pevnost moudrého čaroděje Orlina. Jak se Orlin dostal z takové dálky až na Santiel se dozvíme později.

Král pohlédl na mapu.

„Takže tohle je náš svět,“ vydechl s úzkostí, když si představil, že by vše mohlo zaniknout.

„Ano. Naše cesta bude předlouhá,“ přemítal Falien.

„Teď musíme projít ještě částí Kelonského lesa a pak přes Zerovský les až k Ismires, tady.“

A ukázal na vesnici. „Tam musíme najít jednorožce a pak se vydat na západ přes hory Dragor a Tmavým lesem až do Etelwenu. Jinudy se jít nedá. Kdybychom chtěli obejít jezero Alanta a jít přes vesnice u Lili, narazili bychom tam na Měsíční hory a Sluneční poušť a ty bychom přejít nedokázali.“

„Dobře. Jednoduché to nebude, ale dá se to zvládnout,“ řekla sebestě Lavril.

„Jen by mě zajímalo, kde se schovává ten bídák Valgar. Mohl by být třeba v Sněžných horách. Nikdo tam přece nežije ani nechodí.“

„Moji vojáci už dostali za úkol tu oblast propátrat, ale bude to velice obtížné... a Orlin navíc říká, že to stejně nemá žádný smysl. Valgar se chrání nějakým silným kouzlem a nenechá se najít,“ vysvětloval pochmurně král.

„Tak dobrá. Myslím, že teď už je vše jasné a měli bychom vyrazit. Dám připravit koně,“ řekl odhodlaně princ a ještě kývl na otce.

„Potom bych se s tebou ještě rád rozloučil, otče. Abys mi mohl dát sbohem,“ dodal s úsměvem a vydal se do stájí. Ve dveřích se ale ještě otočil.

„Otče, a Cassandra... je ve svých komnatách?“

Leodhen se slabě usmál.

„Ano je, synu. Už na tebe čeká.“

Falien jen nepatrně pokýval hlavou a zmizel v chodbě za dveřmi. Král za ním ještě chvíli hleděl, než Aranis a její druhy vyběhli:

„Pojďte prosím za mnou, zavedu vás pro zásoby a pak do královských stájí.“ A vedl je ven z komnaty.

„Můj pane, chtěla jsem vám ještě sdělit, že se k naší výpravě přidal jeden mladík, je to výborný bojovník a chce nám pomoci,“ oznámila mu Aranis.

„No, když myslíte, že je důvěryhodný, proč ne? Musí to být vskutku odvážný chlapec. Ať jde tedy s vámi, princezno Aranis. Teď už vše závisí na vás.“

Když jim král předal zásoby na cestu, zavedl je ke stájím, kde se s nimi i se svým synem rozloučil. Bylo na něm znát, že má o Falienu velkou starost, avšak byl to silný muž a dobrý král. Ještě jednou popřál Aranis ze srdce štěstí a poté je opustil.

Stáj stála na nádvoří u zadních hradeb za zády tří věží a kolem ní se tyčila ohrada s několika pobíhajícími plnokrevníky. Lidé, kteří nádvořím procházeli, si skupinku zvědavě prohlíželi, avšak elfové byli opět zahalení v pláštích s kápěmi, takže je nikdo nepoznal. Přesto v měšťanech vzbuzovali tajemní cizinci zvědavost.

Stáj byla obrovská a měla tvar dlouhého obdélníku.

Na pravé i levé straně u zdí z bílého kamene s malými okny byla koňská stání i s koňmi, jen jedno osamocené velké stání stálo úplně vzadu. Strop byl podepřen dřevěnými sloupy, na kterých byly zavěšené pochodně s fialovým plamenem. Kamennou podlahu pokrývala ušlapaná sláma. Vpředu před stánými se nacházel kruhovitý prostor, kde už čekal princ Falien s pěti osedlanými koňmi.

„Vybral jsem ty nejlepší koně,“ oznamoval spokojeně. „Já pojedu na tomto hřebci,“ ukázal na silného koně se žlutou srstí a krátkou bílou hřívou i ocasem. Bylo vidět, že je to ušlechtilé zvíře. Hlavu držel hrdě zdviženou a nohy měl štíhlé a dlouhé.

„Je to vytrvalý kůň, vid' Kyme?“ řekl pyšně Falien a poplácal Kyma po zádech. Pak ukázal na plavého koně vedle sebe s ocasem i hřívou černou jako uhlé. Měl černé dokonce i nohy a čumák a jemnou hlavu doplňoval tvrdý pohled. Byl to krásný kůň.

„Tahle klisna je pro tebe, Lavril. Jmenuje se Jasmin. Je poslušná a rychlá.“

Vedle klisny stál bělouš s černou hřívou i ocasem. Byl velký a svalnatý s dlouhou srstí kolem kopyt.

„Ten bělouš patří tobě, Eleasi, jeho jméno je Melas. A támhle ten velký, ten je pro Veragina.“ A kývl hlavou směrem k vysokému silnému, kaštanově hnědému koni s černou srstí kolem očí a u kopyt. Hřívu i ocas měl také černé a poměrně dlouhé. Hřebec měl hrdý pohled a netrpělivě pohazoval hlavou.

„Je trochu neposlušný, ale snad ho ten kluk zvládne,“ dodal Falien pohrdavě. Už od začátku si s Veraginem nepadli do oka.

„A tahle jemná klisna je pro vás, princezno. Je moc hodná a klidná,“ usmál se nakonec Falien a pohladil po hlavě mandlově hnědou klisnu.

„To určitě je. Ale je připravena na tak nebezpečnou a namáhavou cestu? Myslím, že ne, princi,“ namítla Aranis laskavým hlasem a pohlédla na klisnu, které jakoby rázem spadl kámen ze srdce.

„Ale jděte, princezno. Je to přece jenom kůň, udělá, co se mu řekne,“ přesvědčoval elfku Falien.

„Ne, princi, není to *jen* kůň. Je to především živá bytost, která má city jako my. A já cítím, že na takovou cestu není připravena. Vidím jí to na očích. Chci, aby tady zůstala,“ řekla Aranis důrazně a její pohled sklouzl dozadu do jednoho ze stání, odkud vycházel dost velký rámus. „Co je tam vzadu? Proč je tam takový hluk?“

„Je tam jeden z našich plnokrevných hřebců. Je ale moc divoký, nechce se nechat zkrotit. Je strašně tvrdohlavý,“ odpověděl Falien.

Aranis se do stání šla ihned podívat a ostatní se zájmem zamířili za ní.

„Ale princezno, tenhle hřebec není pro vás. Vždyť jsem říkal, že je moc divoký!“ varoval ji Falien.

„Aranis si dokáže poradit s každým zvířetem. Je královnou země. Příroda jí naslouchá a ona zas naslouchá přírodě, a tím i všem zvířatům. Dokáže se spojit s jejich myslí,“ vysvětlil mu Eleas a Falien udiveně nadzvedl obočí.

Aranis nahlédla do zadního stání a spatřila nádherného koně. Velký mohutný černý hřebec stál na místě, dupal kopytem, házel hlavou a ocasem mrskal ze strany na stranu. Srst se mu nádherně leskla jako ta nejtemnější noc a dlouhá hříva mu spadala až do vzdorných očí, plných energie a odvahy. Nohy byly silné a kolem kopyt měl dlouhou srst. Vypadal majestátně a hrdě.

„Je překrásný!“ vydechla Aranis s úžasem, otevřela dveře od stání a vešla dovnitř.

„Proboha princezno! Co to děláte!?“ vykřikl zděšeně princ a chtěl ji stáhnout zpátky. Ale Lavril mu v tom zabránila. „Nech ji, princi. Ona ví, co dělá.“

Aranis přistoupila k hřebci a ten začal zuřivě řehat a dupat kopyty. Elfka se mu zadívala hlubokým pohledem do očí. Chvilí se nic nedělo, ale pak se kůň náhle uklidnil, sklonil hlavu a přišel k ní blíž. Aranis ho něžně pohladila po hřívě a laskavým hlasem zašeptala:

„Ette lili amos...“

„No pání... Co to znamená?“ zeptal se Falien nevěřící a omámeně hleděl na princeznu a černého hřebce.

„Ve vašem jazyce to znamená: Já ti rozumím,“ odpověděl pohotově Eleas a přátelsky se usmál.

„To je úžasné... Ten hřebec se předtím vůbec nedal zkrotit!“ žasl princ.

„Já si ho vezmu. Jak se jmenuje?“ usmívala se Aranís.

„Adalas se jeho jméno.“

„Adalas... to je elfský. Znamená to vítř,“ zaradovala se princezna a hladila hřebce po čele.

„Myslím, že teď už můžeme vyrazit!“ prohlásila slavnostně Lavril.

Veragin se Snížkem měli namířeno k hostinci u Boba Špuntíka. Veragin celou cestu nepromluvil ani slovo a Snížka už to dost zlobilo. Od hostince je dělilo jen pár domků, když si Veragin povšiml, že několik metrů před nimi jde trojice strážných. Všude bylo plno lidí, takže si jich strážní nevšimli, ale Veragin na to hned upozornil Snížka:

„Naproti jdou tři vojáci.“

„Co!? Kde? Jak to?“ začal okamžitě panikařit Snížek.

„Uklidni se! Chovej se přirozeně, hledají mě, ne tebe. Doufejme, že mě nepoznají.“ A natáhl si kápi ještě víc přes obličej.

„To chceš jako klidně projít kolem nich?! Ty ses snad zbláznil!“

„Říkám, aby ses uklidnil, Sněhu. Nic jiného nám nezbývá, není kde se tu schovat,“ uklidňoval ho Veragin a upřeně sledoval strážné, jdoucí přímo proti němu.

„Jak můžeš bejt tak klidnej! Co když tě poznají?“

„Tři vojáky zvládnou.“

„Cože? To snad ne! Ale pak po nás půjde celý vojsko!“ Snížek byl tak vyděšený, že při poslední větě až nadskočil.

„Nikdo po nás nepůjde, když je všechny zabiju. Pak nikomu neřeknou, že mě tu viděli.“

„Zabiješ? Snad by stačilo omráčit je a zdrhnout, ne?! A vůbec! Co lidi! Začnou panikařit!“

„Sněhu přestaň. Začínáš mě znervózňovat. Nějak to dopadne, ale znovu chytit se nenechám.“

Stráž se k nim blížily a Snížek byl pořád nervóznější.

Ve chvíli, kdy kolem nich strážní procházeli, stiskl Veragin pevně rukojeť meče, připravený ho použít. Díval se do země, ale Snížek si dobře všiml, že jeden ze strážných se na něho podíval. Pokračoval sice s ostatními dál v chůzi, ale ještě se za Veraginem dvakrát otočil.

„Uf!!“ oddechl si kočkoroh hlasitě. „Nepoznali tě.“

„Říkal jsem to. Pojď, už budeme u Špuntíka,“ pobídl ho Veragin chladně, jako kdyby mu to bylo všechno jedno. Ve skutečnosti se mu ale také ulevilo, když ho stráž nepoznaly.

Hostinec u Boba Špuntíka stál úplně na konci města. Byla to stará oprýskaná dřevěná chalupa s doškovou střechou a komínem z cihel, z kterého se valila černá oblaka kouře. Okolo hostince se stáčela udusaná široká cesta lemovaná Kelonským lesem. Před krčmou bylo posezení na kamenné oplocené terase a u sukovitého plotu rostly růžové květiny. Venku seděli tři muži s dřevěnými püllitry piva a skvěle se bavili. Nejspíš měli už dost upito.

„Vochlastové!“ okomentoval je znechuceně Snížek. „To chceš jít dovnitř?“

„Ne. Je tam moc lidí a ti si všimají, kdo přichází. Ne jako lidé ve středu města, kterým je jedno, koho potkají. Zůstaneme tady a počkáme na Aranis a ostatní,“ rozhodl Veragin.

„Už sem se lek, že budeš chtít jít dovnitř,“ usklíbl se Snížek a pohodlně se usadil ke stolu na poškrábanou a trochu ulepenou lavičku vedle Veragina. Pak si všiml, že se po nich ti opilí muži otáčejí a něco si šuškaají.

„Možná by sis měl sundat tu kápi. Ty vožralí chlapi na nás pořád čuměj! Myslím, že sou zvědaví, proč ji máš na hlavě.“

Veragin přešel trojici lhostejným pohledem a pak znovu promluvil k Snížkovi: „Nic si sundávat nebudu, nemám důvod.“

Za okamžik k jejich stolu přicupital malý obtloustlý chlapík s rozzářeným úsměvem a malýma vodnatýma očkama. Na lysé hlavě se mu odrážely sluneční paprsky, u nosu mu rostl hustý knírek a kolem velkého břicha měl ovázanou umaštěnou zástěru.

„Dobrý den, milý pane. Jsem Bob Špuntík a vítám vás a vaši kočku ve svém hostinci,“ přivítal je přívětivě.

„Kočkoroh! Ne kočka!“ prsknul okamžitě Snížek.

„Ó, pardon,“ omluvil se ihned hostinský, ale zářivý úsměv mu ze rtů nezmizel.

„A co to bude? Oběd už bohužel nemáme, podáváme ho jen do půl druhé, a už je po třetí hodině. Ale můžu vám nabídnout něco jiného.“

„Nic si nedáme, díky. Jen sklenici vody,“ objednal stroze Veragin.

„A sklenici mléka!“ dodal Snížek.

„Jak poručíte, vážený pane,“ zubil se hostinský a odcupital dovnitř. A vzápětí muži u vedlejšího stolu vstali a jeden z nich, s mastnými vlasy a rozepnutou, politou košilí, křikl na Veragina: „Hej! Ty tam! Sundej si tu kápi a řekni, co jsi zač!“

Veragin se na ně ani nepodíval a jen otráveně odpověděl: „Nemám proč ji sundávat. Starej se o své.“

„Cos to řek?! Tak poslyš, mladej, my tady nemáme rádi takový divný chlápky, jako seš ty! Jasný? Tak bys měl asi vypadnout!“

„Půjdu, až se mi bude chtít,“ odbyl chlapíka Veragin.

„Možná bys ho neměl moc rozčilovat, Veragine,“ šeptal vyděšeně Snížek.

„Tak tohle už je vrchol!“ rozkřikl se druhý muž s hustým srostlým obočím a kulatými růžovými tvářemi a sápal se k Veraginovi. Sotva se držel na nohou, jak byl opilý, a ostatní dva na tom byli stejně.

„Takhle s náma mluvit nebudeš!“ zachraptěl a chytil Veragina za rameno. Veragin ho však odstrčil a prudce vstal. Rukou okamžitě sjel na rukojeť meče. Byl už dost naštvaný a v očích se mu nebezpečně zablesklo, ale i tak vypadal pořád zcela klidně.

„Nic proti vám nemám, ale jestli nepřestanete, bez úhony se domů nevrátíte.“

„Chachacha! A co bys nám asi tak mohl udělat! Jsme tři a ty jeden!“ posmíval se třetí, nejvyšší muž s pihovatým obličejem a opuchlýma zarudlýma očima.

Veragin vytasil meč a ledovým hlasem prohlásil: „Mohl bych vás všechny rozpárat jedním máchnutím meče, ale můžu to udělat i bez něj.“

Muže při pohledu na lesklé ostří přešel smích a zůstali na něj jen tupě civět.

„Hahá! To čumíte, co? Oslové!“ chechtal se Snížek.

Vtom po pěšině vedle hostince přiklusalo pět koní s jezdci. Elfové už neměli na hlavách kápě. Vpředu na běloušovi seděl Eleas a vedle něj, na plavákovi, princ Falien. Za nimi na vraníkovi jela Aranis a na plavákovi s černou hřívou Lavril, která v ruce držela otěže ještě jednoho koně pro Veragina.

Zastavili a Aranis na Veragina zavolala: „Tak pojd! Jedeme!“

Opilci jen zírali s otevřenou pusou, nebyli si jistí, zda opravdu vidí elfy, nebo zda je to jen výplod jejich opilosti. Veragin ještě jednou všechny tři opilce probodl chladným pohledem, zasunul meč zpátky do pochvy, přeskočil malý plot, a vyběhl přímo ke svým společníkům. Snízek se valil za ním, ovšem plot raději podlezl. To už ale Veragin vyskočil na tmavě hnědého koně, který sebou začal trochu škubat, a zatáhl za otěže.

„Je trochu neposlušný, ale dá se zkrotit! Nebo myslíš, že je to na tebe příliš?“ křikl na Veragina Falien s nezastíranou škodolibostí. Ale Veragin se nedal.

„Nevím, jak jsi přišel na to, že je neposlušný! Mně přijde jako beránek!“

Falien na to raději nic neřekl a jen zvolal: „Hyjé!“ A koně se dali do klusu.

PRVNÍ KRÁL

Opět projížděli Kelonským lesem, ale teď už nejspíš naposled. Jeli po udusané pěšině a vnímali vůni suchého dřeva. Sem tam měli nějakou skálu nebo malý rybníček s napadaným listím. Přes cestu byl spadlý dlouhý kmen s oloupanou kůrou, takže ho koně museli přeskočit. Snížek, který jel s Veraginem na jeho hřebci, při tom skoku leknutím vyjel a málem spadl na zem.

Aranis jela na Adalasovi až vzadu na konci skupiny a Veragin se svým koněm klusal vedle ní. Dlouho si povídali a dobře si rozuměli. Aranis vyprávěla Veraginovi o elfech, o zemi za mořem a také o jednorožcích.

„Skoro všechna kouzelná stvoření žijí tady, žijí i u nás. Vždyť odtamtud také pocházejí. Jen jednorožci žijí pouze zde, v Lilandgarii. Jsou to ta nejčistší stvoření světa. Jsou nevinní a neznají nic než dobro, lásku a mír. Svou obrovskou moc nedokážou použít ani na svou obranu a mohou ji využívat jen tehdy, když jsou všichni pohromadě. Také jejich roh má kouzelnou moc. Dokáže léčit,“ vysvětlovala Aranis nadšeně Veraginovi.

„Dokážou léčit? To znamená, že až najdeme toho ztraceného jednorožce, bude nás moct uzdravit, kdykoli bude třeba?“ zajímal se Veragin.

„Ne, tenhle to bohužel nedokáže. Jednorožci mají schopnost léčit až ve věku deseti let. Tomu našemu je zatím jen sedm.“

„A jsou nesmrtelní? Stejně jako vy?“ vyptával se dál se zájmem Veragin.

„To ano, jednorožci jsou nesmrtelní, ale elfové ne,“ odpověděla s úsměvem Aranis.

„Jak to?“ podivil se Veragin. „Já myslel, že elfové žijí věčně?“

„Ano, tyto pověry vznikly, protože se elfové dožívají velice vysokého věku. Žijeme i více než pět tisíc let. Proto se začalo říkat, že jsme nesmrtelní. Ale my stářím umíráme, jen stárneme mnohem pomaleji, než kterýkoli jiný tvor na tomto světě,“ vysvětlovala chlapci Aranis.

„A jsme stejně tak zranitelní, jako všechny živé bytosti. A jednorožci také. Zbraně dokážou zabít jednorožce i nás. V boji můžeme zemřít jako každý.“

Jednorožci ale na rozdíl od nás stářím nikdy nezemřou. Pokud jsou pohromadě v zemi dobra Etelwen, nic jim nehrozí a žijí na věky. Ale jinak je možné je zabít stejně jako lidi, elfy, víly, trpaslíky, skřítky, zvířata a kouzelné bytosti. Jejich nesmrtelnost zkrátka spočívá v tom, že neumírají stářím a žijí na věky. Ale v boji zemřít mohou.“

„Takže tohle je nesmrtelnost! Nikdy nezestárnout. Jednorožci jsou prostě pořád mladí,“ ujasňoval si Veragin.

„Ne tak úplně,“ zavrtěla hlavou Aranis.

„Jednorožci stárnou, ale nikdy nedojdou do stadia, kdy je čeká smrt. Jsou na tomto světě stále, i když jsou staří třeba třicet tisíc let. Dokud nebude dobro navždy narušeno a jednorožci všichni do jednoho vyvražděni, budou se prohánět po této zemi napořád a dobro nikdy nezanikne.“

„A co když se třeba přemnoží? Když nikdy neumírají, ale přitom se mohou rozmnožovat,“ zajímalo Veragina.

„To se nestane,“ ubezpečila ho Aranis.

„Mezi jednorožci je jen jedna jediná klisna a té se rodí hříbě jednou za sto let. Což se před šesti lety stalo – narodilo se jí hříbě, které se právě chystáme najít. Další hříbě se narodí zase až za dlouhých devadesát čtyři let.“

„To je úžasné, jak to má příroda všechno promyšlené a zařízené...“ žasl Veragin a odhodil si pramen vlasů z čela.

„To tedy je,“ přisvědčila obdivně Aranis.

„Příroda je mocná a vynalézavá a ke všem a všemu spravedlivá. To ona je opravdovým pánem a vládcem světa.“

„A elfové? Když umíráte po pěti tisíci letech a děti se vám rodí běžně jako lidem, to vás není... no, trochu moc?“ napadlo ještě Veragina.

„Elfská žena dokáže porodit za svůj život jen dvě děti,“ odpověděla stručně Aranis.

„Promiň, Aranis, ale můžu se tě ještě zeptat, kolik ti je vlastně let?“ položil svou poslední otázku Veragin trochu nejistě a doufal, že ji tím neurazil.

Ale Aranis se na něj oslnivě usmála: „Já jsem na tomto světě teprve osmnáct let. Zato má matka zažila už spoustu věků tohoto světa. Byla i u objevení a založení Lilandgarie před třemi tisíci lety. Už tehdy vládla našemu lidu a teď konečně nastal čas, aby odešla na odpočinek a královnou jsem se stala já. Tedy jestli vše dobře skončí a já přežiji tuto cestu.“

„Všechno dopadne dobře a dobro bude zachráněno, uvidíš. A ty převezmeš vládu živá a zdravá, to ti slibuju. Budu tě chránit vlastním životem, Aranis. To přísahám,“ vysypal ze sebe náhle Veragin rozhodným hlasem.

„To nemusíš, Veragine. Hlavně chraň svůj vlastní život,“ usmívala se Aranis a převkapeň na mladíka zamrkala.

„Už jsem přísahal. Své rozhodnutí nezměním. Vše závisí na tobě, Aranis, osud našeho světa leží v tvých rukou.“

„Je to tak. A věř mi, že mi trvalo dlouho smířit se s takovým břemenem. Ale nic jiného mi nezbylo a já raději i zemřu, než aby Lilandgarie padla do stínů,“ pravila elfka odhodlaně a hladila Adalase po hřívě. Veragin poznal, že ji to všechno stále ještě trápí a není tak úplně smířená se svým osudem, jak tvrdí. Raději změnil téma.

„Jak se vůbec jmenuje můj kůň? Je krásný, ale tvému Adalasovi se nevyrovná.“

„Ten tvůj se jmenuje Herkules. Mají s Adalasem hodně společného. Oba v sobě skrývají velkou spoustu energie a odvahy. Adalas je tvrdohlavý a vytrvalý. Oba touží po dobrodružství. Cítím jejich myšlenky... jejich pocity...“

Veragin se na ni díval s úžasem: „Máš ráda zvířata, že?“

„Ano. Miluji přírodu a vše s ní spojené. Hlavně zvířata. Protože jsou nevinná a upřímná. Nikdy se od nich nemusíš bát zrady nebo přetvářky. Nelžou a dokážou milovat bez všech předsudků. A vždy zabíjejí jen proto, aby přežila. Nikdy z jiného důvodu. Možná to takhle všechno cítím, protože jsem s přírodou a zemí propojena, protože mám její moc... Ale z celého srdce vím, že co jsem ti teď řekla, je pravda.“

Veragin se na ni jen usmál a Snížek, který je celou dobu poslouchal, takový úsměv u Veragina ještě neviděl. Byl to takový zasněný a laskavý úsměv. A ten pohled... Snížek věděl, že na něj se Veragin takhle nikdy nepodívá.

„Hmm. To bylo pěkný, cos teď řekla, princezno. Taký si myslím, že my zvířata jsme lepší než lidi,“ přikývl Snížek. „Ale o koních to neplatí! Musej sebou pořád tak házet? Děsně to drncá! Bolí mě už celý tělo!“ Kňoural, protože seděl za Veraginem na koňském zadku.

„A jací vlastně jsou elfové?“ vyptával se dál Veragin a Snížkovu poznámku ignoroval.

„No...“ Aranis se chvíli zamyslela a pak spustila:

„Elfové jsou mírumilovní, vnímaví, trpěliví a tolerantní, ale umějí být také pěkně tvrdohlaví. Za svou pravdu se dokáží přit a bojovat za ni celá léta. Když jsou o něčem přesvědčeni, nikdo a nic je nepřesvědčí o opaku. Ale vždy si vyslechnou názory druhé strany,“ popisovala Aranis a odhodila si dlouhý závoj černých vlasů z ramen. Veragin z ní při tom nespouštěl oči.

„I když se snaží vždy ve všem hledat jen to dobré a být pozorní a laskaví k ostatním, dovedou být také velmi krutě upřímní a říkat pravdu, která někdy může bolet. Zdálo by se, že si to vlastně ani neuvědomují, ale ve skutečnosti jsou si vždy velmi dobře vědomi toho, co říkají. Svých slov nikdy nelitují a vždy je myslí zcela upřímně a vážně. Nikdy nedovolí emocím, aby zvítězily nad zdravým rozumem, a jejich rozhodnutí jsou pokaždé rozvážná, promyšlená a téměř vždy správná. Vždy se snaží jednat klidně a rozvážně. A když už se rozzuří, snaží se co nejrychleji zase uklidnit.“

Aranis se zhluboka nadechla a ukončila svůj dlouhý monolog: „Elfové jsou moudří a spravedliví. Nenávidí násilí, ale jsou na něj dokonale připraveni. Jsme zkrátka připraveni na vše a vždy se snažíme jednat uvážlivě i ostražitě.“

„Páni,“ vydechl Veragin s úsměvem. „Tak to tedy bylo... vyčerpávající.“

„To asi bylo,“ zasmála se Aranis. „Jen jsem ti chtěla naše povahy co nejvíce přiblížit.“

„A také se ti to povedlo. Elfové jsou velmi zvláštní... obdivuhodní.“

„Ano, asi ano. Já jsem na svůj lid a původ velmi hrdá.“

„A Eleas a Lavril? Jak dlouho se znáte?“

„Skoro už od narození. Vyrůstali jsme spolu. Jsou jako moji sourozenci. U Eleas vždy najdu oporu a pochopení. Vždy mi dokáže pomoci, je upřímný, rozumný a starostlivý. Ke všem se snaží chovat spravedlivě a nikoho neodsuzuje. Pokaždé je vstřícný a ohleduplný. A především si umí v každé situaci uchovat chladnou hlavu.“

Zato Lavril někdy jedná trochu bezmyšlenkovitě. Navenek může působit chladně, tvrdě a nepřístupně, ale má dobré srdce. Je hodně všímavá a ostražitá a její velkou předností je hbitost, přesnost a rychlost. Ale často se řídí především rozumem, na city moc nedá, což někdy bývá chybá. Lavril je totiž velmi zásadová.“

Aranis se usmála: „Budeme se muset utábořit.“

A zadívala se na oblohu, která se mezitím ponořila do inkoustově modrých barev s miliony malých stříbrných zářících teček.

Veragin se chtěl Aranis ještě zeptat na další věci, které mu při jejích slovech vrtaly hlavou, ale Aranis ho s otázkou předběhla.

„Řekni mi také něco o sobě, Veragine. Už víš skoro vše o mě i o mých lidech, ale já o tobě nevím stále nic.“

„Co bys chtěla vědět? Můj život není nějak šťastný ani zajímavý. Nevím, co bych ti měl o sobě říct... Pocházím z vesnic na západě. Nemám rodinu, ani přátele, mám jen Snížka.“

„Musel jsi projít velký kus světa a zažít spoustu dobrodružství. Jsem si jistá, že tvůj život je víc než zajímavý,“ snažila se ho elfka povzbudit, ale marně.

Zanedlouho usoudili, že je na čase odsedlat koně. Blížila se noc a obloha potemněla. Na les se snesl stín. Nebe zčernalo a první bledé hvězdy postupně stále víc jasněly.

Sjeli z cesty a utábořili se mezi stromy. Les vypadal stále tajemněji, až děsivě. Listí tiše šumělo, suchá vysoká tráva chmurně šeptala a večerní vítr kvílel ve větvích. Stíny se protahovaly a černaly a Veragin se pustil do rozdělávání ohně. Připravil malé ohniště, zatímco Lavril rozložila deky a přichystala jídlo. Když se oheň rozhořel, všichni si k němu přisedli, Snížek se skulil do klubíčka a poslouchal, o čem si ostatní povídají.

Aranis se rozhlížela po lese, nyní již ponořeném ve tmě, a poté prohlásila: „Kelonský les nevypadal vždy takto...“

„Ne,“ přisvědčil trochu sklesle Falien.

„Naposledy se zelenal v dobách vlády Prvního krále, v časech harmonie a krásy. V letech, kdy tu ještě žili elfové. Začal stárnout až po jejich odplutí.“

„Keelon...“ pronesl Eleas zamyšleně. „Kráľův les... to je v naší řeči Keelon Del. Právě zde se v počátcích zabydleli elfové. Chtěli jsme tento nový a nádherný svět zasvětit dobru a jeho obyvatelům. Přivedli jsme sem všechny bytosti z naší země Všehovzniku a čekali, až se tu zabydlí. Nechtěli jsme si Lilandgarii osvojit, stavět v ní vlastní města a stavby. My žijeme v zemi Všehovzniku. Avšak nemohli jsme Lilandgarii nechat bezejmennou. Proto jsme pojmenovali většinu řek, lesů, hor a luk. A některé z našich názvů se zachovaly dodnes. Jiné si lidé změnili nebo upravili tak, aby se jim dobře vyslovovaly a pamatovaly. Tak třeba vzniklo jméno pro Kelonský les. Dříve se mu říkalo Keelon Del a lidé ho postupem času začali nazývat prostě jen Kelonský les.“

„Řekni, Eleasi, kde váš lid v tomto lese žil? A jak?“ zajímal se princ Falien.

„Ze starých příběhů a historek vím, že lidé elfy vídali, jak vycházejí a zase se ztrácejí v tomto lese, ale nikdy nenašli žádné jejich sídlo, nic, kde by mohli po dobu, kterou tu strávili, žít. Vědělo se jen, že přebývají zde, v Kelonském lese.“

Eleas se usmál a letmo se podíval na Aranis, jež s tajuplným úsměvem prohlásila:

„Každý máme svá tajemství... a elfové jich mají možná více, než kdo jiný.“

„Jaký byl původní elfský název pro Lilandgarii?“ ozval se znenadání stále tichý a nemluvný Veragin. Aranis odpověděla:

„V našem jazyce se nazývá Lilandgaar. To je elfský název utvořený ze slov lilandion, což znamená dobro, a gaar, což značí svět. Tedy ve vašem překladu Svět dobra – Lilandgaar.“

Veragin přikývl a opět se zadíval do ohně. Jeho pohledná tvář, nyní ozářená rudým světlem a černými stíny, vypadala až děsivě. Princezna ho chvíli pozorovala a pak svým laskavým hlasem vybidla Faliena, aby jim vyprávěl o Prvním králi.

„Vypravujte nám příběh o Eoglinovi, princí. Tak, jak jej znáte vy.“

Falien se nadechl a zavzpomínal. Poté se pustil do líčení dávné historie.

„Eoglin byl mladý rolník pocházející z malé vesnice Lumin, stojící v údolí řeky Lili. Tehdy, v dobách elfů, to byla jedna z prvních vesnic, jež byly u Lili postaveny. Říkalo se, že v mladém rolníkovi je mnohem víc, než by se zdálo. Pomáhal druhým a miloval celou svou zem. A jednoho dne, když se vracel z lovu od Zerovského lesa, spatřil na cestě krásnou dívku. Na první pohled poznal, že je to elfka. Stála před stromy a nad ní se snášel obrovský drak. Drak černější než noc, s očima planoucíma zářivým stříbrem a spáry dlouhými a ostrými jako meče. Mávajícími křídly kolem sebe vířil vzduch a silné porывy větru se odrážely od země. Elfka k němu vzhlížela, tak malá, křehká a bezbranná ve vírech mocného větru, pod jeho bodajícíma očima, na pospas smrtícím zubům a drápům.

Eoglin se rozhodl ji zachránit. S řevem vyběhl z lesa a strhl elfskou dívku k zemi. Poté se s připravenou dýkou postavil přímo proti drakovi, aby vlastním životem chránil tu, již ani neznal. Bylo to pošetilé a zbytečné, jelikož by ho drak mohl jediným ohnivým dýchnutím sežehnout na popel, ale Eoglin v tu chvíli nemyslel, ale jednal. Poslechl své srdce a projevil tak více odvahy než kterýkoli zdatný bojovník.

Drak byl jeho počínáním zprvu zaskočen, ale pak se zdálo, že se dobře baví. Klesl na zem a složil křídla, zatímco mu mladý rolník stále hrozil maličkou dýkou. Prý se drak začal i smát! To už ale zasáhla ona elfská dívka. Uklidnila Eoglina a vládně promluvila na draka. Potom zmatenému rolníkovi vysvětlila, že ji drak neohrožoval, pouze s ním rozmlouvala.

Draci jsou prý přátelé elfů a někdo říká, že společně s nimi byli prvními stvořeními světa. Elfové je k nám přivedli, abychom všichni společně žili v míru a harmonii. Avšak draci se nás stranili a my jsme se jich báli a stále bojíme. Navzájem si nevěříme.

Eoglin byl svým chováním zahanben. Náhle mu jeho čin připadal velice hloupý; jak by se mohl rovnat drakovi? A v Lilandarii se přece ví, že draci s elfy mluví. Ale jen s nimi.

Avšak elfka jménem Iria mu poděkovala a pochválila ho za jeho odvalu. A drak s ním k jejímu velkému údivu promluvil. Promluvil naší řečí, přestože ji draci neznají a nikdy s lidmi nemluvili. Smál se Eoglinovi, ale také obdivoval jeho smělost a statečnost. Říkal, že nikdy takového člověka nepotkal a že má dobré srdce. Srdce krále. Drak mu slíbil přátelství, a tak se Eoglin stal prvním a jediným člověkem, jenž dokázal mluvit s draky. Iria ho nakonec pozvala, aby s ní zašel za samotnou elfskou královnou. Za vaší matkou, má paní. Za královnou Aéstis.

Elfové se rozhodli učinit z něj prvního panovníka, Krále lidí. Říkalo se, že již dlouho hledají někoho, kdo by byl tohoto postu hoden. Chystali se odjet pryč... A teď konečně našli toho, koho hledali. Chudého rolníka, jehož oslovil sám velký drak a nazval ho králem. A tak se stal Eoglin Prvním králem Lilandarie.

Společně s elfy nechal vybudovat hrad Santiel a začal vládnout svému lidu. Jelikož lidé elfy milovali a uctívali, přijali jimi zvoleného krále s radostí a jásotem. Ihned si

Eoglina zamilovali, neboť vládl spravedlivě a s láskou. Ty časy se považují za vrchol krásy a rozkvětu Lilandgarie. Eoglin se staral o svou zem i lid. Vládl v míru a souznění. A dorozumíval se s draky. A i když to lidi děsilo, obdivovali a vážili si ho tak ještě víc. Ale draků se bát nepřestali.

A Eoglin, První král, jenž mluvil s draky, vládl šťastně až do smrti.“

„A elfové mohli odjet zpět do rodné země s klidem v duši, neboť Lilandgarie byla v dobrých rukou,“ dodal Eleas.

„Ano,“ usmála se Aranis.

„Podobně se to vypráví i v našich příbězích. Matka si na Prvního krále vzpomíná. Prý to byl neobyčejně hodný muž.“

„Jenomže draci se po jeho smrti uchýlili do hor a lidi jednou provždy zavrhl,“ poznamenala Lavril.

„Poznali, stejně jako my, že v sobě máte něco zrádného. Nosíte v sobě zkázu vlastního rodu. Přesto vám elfové dali šanci, avšak draci ne. A po třech tisících letech přišel člověk, jenž svou zlobou a zkaženou duší ohrožuje celý svět.“

Falien na to nic neřekl, nedokázal to. A princezna se ho po chvíli zeptala: „Znáte jméno toho draka, prince? Toho, s nímž mluvil král Eoglin?“

„Ne, má paní. Říká se, že ho znal jen král sám.“

„A elfové,“ podotkla Aranis. „Jmenuje se Braliad. Je to vládce všech draků. Dlouhá staletí žil v zemi Všehovzniku a přátelil se s mou matkou. Potom se svým rodem odletěl sem, do nové země. Je velmi starý, prastarý. Starší než má matka.“

„Chcete říct, že ještě žije?“

„Ano.“

„A je pravda, že elfové a draci byli prvními bytostmi na tomto světě? Prvními a nejstaršími stvořeními?“

„Je.“

Falien se zamyslel. Poté řekl:

„Lidé drakům nevěří. Ani království ne. Draci se od těch dob, co jste opustili Lilandgarii, změnili. Přivlastnili si hory Dragor a nikoho nenechají projít živého. Neví se, na čí jsou straně. Jsou nevyzpytatelní. Nedá se jim věřit.“

„Možná se draci změnili, ale zlí nejsou. Jejich srdce bije stejně jako kdysi,“ namítla Aranis.

„Ale ani tak jim nevěříme,“ trval na svém Falien. Pak se zeptal: „Jak je možné, že drak mluvil s králem Eoglinem naším jazykem? Draci nikdy s lidmi nemluvili.“

„Draci mají jedno velké nadání: učení. Dokážou se učit velmi rychle, jsou neobyčejně bystří a chytří. A dovedou poslouchat. Stačilo jim málo, aby se naučili vaši řeč. S námi mluví elfsky, ale mají i svůj vlastní rodný jazyk. Tím jsme je ale ještě mluvit neslyšeli.“

„Žijí ještě ve vaší zemi?“

„Ano. Ale jen v malých skupinách hluboko v horách. A už s námi nemluví tak často, jako kdysi. Myslím, že se nezměnili jen draci tady, ale i u nás... Já jsem ještě s žádným drakem nemluvila.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, doprovázené jen praskáním ohně a tichým ševelením větru a stromů. Potom se ozval Veragin svým hlubokým, mužným hlasem:

„Znáte i druhou část toho příběhu? Jak dostala jméno nejvyšší věž hradu Santiel?“

„Ovšem,“ přisvědčil trochu zamračeně Falien. Zaváhal, ale pak dodal: „Chcete ji slyšet?“

„Rádi,“ přikývl Eleas.

„To bylo v časech královny vlády, když poslední elfové opouštěli Lilandgarii a Eoglin již obýval Santiel. Přivedl si s sebou samozřejmě i svou rodinu. A také přítelkyni z dětství. Neobyčejně krásnou dívku, půvabnou a spanilou, avšak slepou. Eoglin ji miloval snad celý život a nakonec z ní udělal svou královnu. Lidé říkají, že to byla ta nejmilejší dívka, jakou kdy potkali. Ke všem byla laskavá a přátelská, vyslyšela prosby a přání chudých lidí a s láskou pečovala o svou zemi. Pro krále byla vším, hlídal ji jako oko v hlavě, neboť byla tolik zranitelná kvůli své slepotě, ale i dobrému srdci.

Nemohl ji však chránit věčně. Jednoho dne, když vyšívala se svými dvorními dámami ve své komnatě v nejvyšší věži, přepadla ji únava a poslala je pryč. Chtěla být sama. Avšak dvorní dámy zapomněly zamknout dveře na balkon, jak nařizoval král. Jeho žena nesměla bez doprovodu na žádnou terasu ani na balkon, aby si ve své slepotě neublížila. Považovala to za zbytečné, uměla se o sebe postarat. Ale toho dne zůstaly dveře na balkon otevřené a ji vylákal závan chladného vzduchu. Rozhodla se vyjít ven i přes manželův zákaz. V té výšce foukal studený čerstvý vítr, lehký a svěží, vzbuzující pocit volnosti a svobody. Ten pocit ji ohromil. Nad hlavou zaslechla volání pána oblohy, skalního orla. Byl tak blízko, a přitom tolik vzdálený. Jeho hlas, jeho volání jí zastřelo všechny smysly i vnímání. Slyšela jen volání svobody a nespoutanosti. Ten zvuk ji lákal, stejně jako chladný, divoký vítr. Chtěla jít za ním, být stejně volná jako on. Přistoupila k zábradlí a nahýbala se přes něj, aby lépe nasála vzduch, aby lépe vnímala šum orlích křídel. Nakláněla se tak dlouho a tak dychtivě, až ztratila pojem o rovnováze i o tíze svého těla a přepadla dolů.

Letěla stejně lehce jako orel na obloze. Byla volná a nespoutaná... letěla a poprvé v životě se jí zdálo, že vidí. Že vidí orla mezi mraky, mlhavý obrys třpytivé zdi věže i své roztažené ruce, volné ve větru.

Když ji strážé našly dole na nádvoří, byla mrtvá. Měla přelámané kosti. Král se z její smrti nikdy nevzpamatoval. Že prý ho od té doby nikdo neviděl ani se pousmát. Nejvyšší hradní věž, tu, z které spadla jeho milovaná královna, pojmenoval jejím jménem Eleonor. Žal ho nakonec přemohl a král Eoglin zemřel ještě docela mlád v necelých padesáti letech. Po jeho smrti se ujal vlády jeho bratr...“

„To je velmi smutný příběh, Faliene,“ šeptla Aranis. „Ten elfové neznají. Opustili jsme Lilandgarii dřív, než První král přišel o svou ženu.“

„Už je to dávno, velmi dávno. Kdo ví, jak to doopravdy bylo. Ale takto se to mezi lidmi vypráví celé věky,“ usmál se princ.

„Myslím, že je čas jít spát,“ prohlásil nakonec vlídně Eleas. „Zítرا nás čeká další cesta.“

PRONÁSLEDOVATELÉ

Druhý den se opět plahočili Kelonským lesem. Slunce příjemně hřálo a suché nažloutlé listy starých stromů se lehce třpytilo a třepetalo v jarním vánku. Všichni si ještě povídali o králi Eoglinovi, počátku Lilandgarie a o elfských zvycích. Z Falienu sálal nehynoucí obdiv, kdykoli mluvil s Aranis, Eleasem nebo Lavril. O elfech slyšel vždy jen spoustu legend a nyní s nimi putuje zachránit svět. Najít posvátného jednorožce! Připadalo mu to neuvěřitelné. A Veraginovi také. Ale ten se většinu dne držel potichu, občas se na něco zeptal, nebo odpověděl na otázku, ale jinak mlčel a pozoroval princeznu, jež ho tolik uchvacovala.

Strávili na koních celý den a zastavovali jen na jídlo a odpočinek. Večer se utábořili na malém paloučku uprostřed lesa. Rostla tam nízká suchá tráva, uprostřed bylo posazeno několik velkých kamenů a na okraji palouku se tyčil malý rozvětvený smrk. I když byl ještě mladý, jeho proslhlé větve i jehličí už prosvítaly nažloutlými barvami.

Vše kolem se zahalilo do tmavé tmy prozářené drobnými hvězdami a srpkem měsíce. Vysoké, křehce působící stromy okolo paloučku vrhaly kolem sebe temné stíny a jejich větve mezi sebou v slabém večerním větru strašidelně šustily.

Usoudili, že tady je to pravé místo na přespaní, i když Snížek byl zásadně proti. Prý to tu vypadá příliš temně a děsivě a mezi stromy se určitě ukrývá nějaká příšera. Veragin jeho námitky a protesty jednoduše ignoroval a stejně jako ostatní sesedl z koně. Všichni své koně odsedlali a jejich otěže uvázali za větve nízkého smrku. Veragin pak z poházených suchých větví pod stromy rozdělal oheň a Eleas z velkých brašen, které nesli jeho a Falienuv kůň, vyndal deky a něco k jídlu. Oheň už se mezi tím rozhořel a házel kolem sebe další dlouhé stíny. Všichni k němu usedli a opřeli se o velké kameny uprostřed paloučku.

Přišla řeč na meče. Jak se liší lidské meče od těch elfských, které jsou lepší a silnější, na jejich zdobení a elfské nápisy...

„Tvůj meč je velmi pěkný, Aranis. Ale dokážeš s ním také dobře zacházet?“ zeptal se elfky Veragin.

Aranis se trochu rozpačitě pousmála: „No, vlastně je pravda, že to s mečem moc neumím. Spolehám hlavně na svou moc, ale vím, že pokaždé se na ni obracet nemohu,

ubývá mi tím spousta energie. Proto jsem doufala, že mě někdo z vás bude naučit s mečem zacházet.“

„Rád tě to naučím,“ ihned se nabídl Veragin.

Vtom ale Falien vyskočil a prohlásil: „Jsem lepší bojovník! Já vás budu učit!“

„Lepší? Tak to bych netvrdil,“ usadil ho Veragin s posměšným úšklebkem.

„Ty si snad myslíš, že jsi lepší než já?! Jaká drzost! Jsem nejzdatnější bojovník široko daleko!“

„Jak jsi skromný,“ uchechtla se ironicky Lavril.

„Ovšem, že jsem lepší bojovník než ty, a snadno bych tě porazil,“ odpověděl princ klidně Veragin a odhodil si vlasy z čela.

„Pak tedy neodmítneš mou výzvu na souboj,“ vybídl ho Falien.

„Rád se zase jednou pobavím,“ usmál se Veragin provokativně, když viděl Falienův nasupený výraz.

„Ale no tak! Bojovat mečem tu umíme přeci i já a má sestra. Klidně bychom mohli princeznu učit my, abyste se nedohadovali. I když přiznávám, že lukostřelba nám jde lépe,“ domlouval jim Eleas, ale nebylo to nic platné.

„Ano! Teď jsi řekl, že dovedete lépe střílet z luku, než bojovat mečem. A princeznu musí učit ten nejlepší z nás! A to jsem já,“ trval umíněně na svém Falien.

„Tak už se přestaň vytahovat a změřme tedy své síly, princ!“ vyzval ho sebejistě Veragin a vstal od ohně. Lavril se pobaveně usmívala a pohodlně se uvelebila na dece tak, aby měla dobrý výhled na souboj.

„To bude zajímavé,“ utrousila.

Eleas na ni ihned vrhl káravý pohled a podíval se znovu na Veragina s Falienem, kteří se chystali tasit své meče. „Tak počkejte! Nemá smysl plýtvat silami!“

„A jak jinak chceš rozsoudit, který z nás je lepším bojovníkem?“ osopil se na něho Falien.

„Když si princ přeje bojovat, musíme mu vyhovět,“ prohodil výsměšně Veragin a Falien na něj upřel vražedný pohled, přičemž zasyčel: „Dáme se do toho!“

Oba ihned tasili meče. Veragin vypadal klidně a soustředěně, zatímco z Faliena sršely blesky a také zaútočil jako první. ŘACH! Ozvalo se, když o sebe meče narazily. Falien sázel jednu ránu za druhou, ale Veragin se jim hbitě vyhýbal. Jakoby naschvál jen odrážel jeho úder, ale sám se do útoku nepouštěl. Falien se napřáhl a mečem, který svíral oběma rukama, po něm sekl. Veragin útok znovu odrazil a rychlou otočkou Falienovi konečně zasadil ránu. Meče o sebe znovu prudce zaduněly.

„Už jsem si říkala, kdy konečně začne útočit!“ zvolala Lavril a pohlédla na Aranis. Ta ji ale vůbec nevnímala, upřeně sledovala zápas.

Falien už se zdál být unavený, jeho rány byly však stále rychlé a silné. Právě na tohle Veragin čekal, až se Falien vyčerpá. Pak pevně uchopil rukojeť svého meče a vrhl se na něj. Rychlým útokem uhodil do jeho zbraně a vzápětí ho loktem udeřil do brady a hbitým obratem uskočil Falienovi za záda. Ten se okamžitě s těžkým dechem otočil a snažil se Veraginovi jeho chvat oplatit. Veragin mu ale uhnul a kopl ho do zad, až se princ odpotácel několik stop dopředu.

Veraginovy útoky byly velmi rychlé a přesně mířené. Útočil s jakousi ladností. Jako

by každý svůj pohyb měl přesně naplánovaný. Falien se k němu otočil a nasupeně křikl: „Už toho mám dost!“

„I já,“ přitakal Veragin a vrhl se na jeho meč jako tygr. Falienova čepel schytávala jednu ránu za druhou. Když už se Falien nemohl skoro ani bránit, praštil ho Veragin rukojetí do břicha a vyrazil mu meč z ruky. Princ vyčerpáním padl na kolena a Veragin mu přiložil hrot svého meče ke krku.

„Teď řekni, princí Faliene, kdo je lepší bojovník, kdo se stal vítězem? Pověz, kdo porazil syna krále Leodhena v čestném souboji?“

Falien ztěžka oddechoval a zlostným, poraženým pohledem k němu vzhlédl. Veragin stál hrdě nad ním a ani nebyl zadýchaný. Jako by ho jeho vítězství vůbec nepřekvapilo.

„Jsi vítěz. Porazil jsi mě. Uznávám svou prohru,“ zasípal princ tiše s nechutí v hlase, ale díval se přitom stranou. Veragin sklonil meč a zasunul si ho zpět do pochvy. „Jsi dobrý bojovník, Faliene, moc dobrý. Ale mně ses nemohl rovnat. Teď to víš. Ale čestně jsi přiznal svou prohru,“ řekl mladík a posadil se zpět k ohni vedle Lavril, zatímco Falien se vyčerpaně sesunul vedle Elease.

„Mňááú!“ zívá Snížek a protáhl si hřbet. „To bylo jasné, že ho sejmeš, kámo.“

„Stále mě překvapuješ, Veragine. Od chvíle co jsme se potkali, mi stále dokazuješ, že jsi lepší, než jsem si myslela,“ přiznala s uznáním Lavril, což Veragina velice potěšilo. Věděl, že Lavril jen tak někoho nepochválí a neostýchala by se mu vmést do obličeje svou kritiku. Veragin k této efce pociťoval rostoucí respekt a uznání.

„Byl to skvělý zápas,“ pochválil je oba Eleas. Bylo vidět, že se mu ulevilo, když se ani jednomu nic nestalo.

„Nikdy jsem neviděla lepšího bojovníka,“ pohlédla na Veragina s úžasem a obdivem Aranis. „Styl tvého boje je obdivuhodný... Jsi opravdu velmi dobrý, Veragine.“

„Tak už toho všichni nechte!“ rozkřikl se znenadání Falien. „Přiznávám, je dobrý, ale to pořád nic nedokazuje! Co o něm víme? Nic! Nic! A já mu nevěřím! Něco před námi tají! Něco velkého! Vodí nás za nos a my mu tady všichni skáče na špek! Proč nám o sobě neřekneš víc, co?! Nevěřím tomu, že toho tolik víš o celé situaci proto, že se zvěsti mezi lidmi rychle šíří! Nikdo nic neví! Lidé nemají ani tušení o zlu! O Valgarovi! Ano, dozví se to... Brzy... Ale teď ještě nic nevědí! Tak jak všechno víš ty?“

„Věř si, čemu chceš. Já chci jen pomoci zachránit svět. To je snad špatné?“ odpovídal klidně Veragin.

„Ovšem, že to není špatné. A my si tvé pomoci vážíme a ceníme. Princ je jen rozčilený ze své prohry, jistě svá slova nemyslí zcela vážně,“ omlouvala Faliena Aranis.

„Ale ovšem, že to myslím vážně! Každé slovo! Tak co jsi zač? Takto bojovat se člověk nenaučí jen tak! A odkud ses doopravdy doslechl o nástupu zla?“ vyslyšel ho dál Falien.

„Jsem poutník. A o Valgarově útěku a Golrogovi jsem se doslechl od lidí ve Walos,“ trval na svém Veragin. „Zřejmě vám tam unikly informace. Možná nějaký voják vyslechl krále, jak o tom s čarodějem Orlinem mluví.“

Falien se náhle zatvářil velmi udiveně: „Takže tys už ve Walos byl?! A nic jsi nám neřekl? Proč?! A jak je možné, že víš, že otec o tom všem mluvil s Orlinem?! TAK UŽ MLUV!“

„Faliene...“ snažila se ho uklidnit Aranis, ale ten se nedal.

„Ale to je pravda,“ přidala se k Falienovi Lavril. „Když jsme se potkali a já se tě ptala, co tu děláš, řekl jsi, že jsi nás přišel varovat. Pak jsi říkal, že nám chceš pomoci v boji proti zlu. Věděl jsi o útěku Valgara, o Golrogovi i o Aranis a jednorožci. Že prý od lidí, ale ti opravdu ještě nic netuší. Ale jak ses dozvěděl, že to vše králi pověděl právě Orlin?“

„To je přeci jasné. Kdo jiný by to králi řekl, než Orlin?“ ohradil se Veragin dotčeně. „To on přece věznil Valgara, to vědí všichni, a tak to musel být on, kdo se jako první o jeho útěku dozvěděl. A samozřejmě s tím obeznámil krále. No, a pak se ta informace musela nějak dostat ven, jak už jsem řekl.“

Nemohl v žádném případě prozradit, že to všechno ví přímo od krále a od samotného Orlina, protože ten večer byl na hradě a poslouchal za dveřmi královské komnaty. Naštěstí se mu dařilo vymýšlet jednu historku za druhou.

„Veragin má pravdu! Tak už toho nechte! Je logické, že si domyslel, že to byl Orlin, kdo o Valgarově úniku řekl králi. Kdo jiný by to asi tak věděl dřív než on? Měli bychom mu být vděční, že se nám snaží pomoci. To by jen tak někdo neudělal. Většina lidí by začala panikařit, jen co by se doslechla o Golrogovi a nestvůrách, které povolává Valgar,“ bránila Veragina Aranis.

Veragin cítil, že Aranis je jediná, kdo mu věří, a byl jí za to velmi vděčný. Cítil se trochu provinile, když ji musel takhle obelhávat, ale dobře věděl, že to jinak nejde. Kromě toho si všiml, že i když se ho Aranis zastává, stejně si není jistá jeho pravými úmysly, ale nepochybuje, že jsou dobré. Aranis věděla, že jim Veragin zkrátka o sobě nic neřekne, a respektovala to.

„No fajn! Ale pověz mi, proč jsi nám neřekl, že už jsi ve Walos byl, když jsme tam šli?“ zeptal se ho znovu Falien nedůvěřivým, ale už o trochu mírnějším tónem.

„Nikdo se neptal. A k čemu by to bylo? Byl jsem na mnoha místech. Co je na tom?! Už nemám chuť dál odpovídat na tvé nedůvěřivé otázky! Nic už ti vysvětlovat nebudu. Řekl jsem všechno, co potřebujete vědět. Můj život je jen moje věc. Žádný špeh ani zrádce nejsem. Nic víc vám říkat nemusím.“

Falien ho je provrtal nevraživým pohledem. Lehl si na svou deku, otočil se k Veragini a jen dodal: „Já ti stejně nevěřím...“

Ostatní se na Veragina jen letmo podívali a také ulehli ke spánku. A Veragini neunikl Eleasův přátelský úsměv. Jen Aranis stále ještě zůstávala sedět vedle něho a snažila se ho nějak utěšit, i když věděla, že to není třeba. „Neber vážně to, co říkal, Veragine. Chce si být jen jistý tím, že mezi sebou nemáme zrádce. Pochop ho. Já ti věřím, i když o tobě nic nevím, a chápu, že o sobě nechceš nic prozrazovat...“

Pak se chvíli odmlčela, jakoby váhala, zda má říct to, co má právě na jazyku, ale nakonec přece jen pokračovala „Moc dobře vím, že to všechno o Valgarovi a zlu nevíš jen z historek od lidí z Walos. Ale nezáleží na tom, odkud to víš, záleží jen na tom, jaké jsou tvé úmysly. A já věřím, že jsou dobré. A že mi jednoho dne třeba prozradíš celou pravdu.“

Veragin na ni zaskočeně pohlédla: „To tedy nechápu. Když víš, že jsem lhal, a nic o mně nevíš, proč mi tedy věříš?“

Aranis se jen něžně usmála: „Nevím, jak bych to vysvětlila, ale něco uvnitř mi říká, že ti zkrátka mohu důvěřovat. Nevím, čím to je, ale je to tak. A já věřím hlasu svého

srdce. On nás nikdy nesvede z cesty, vždy nám radí správně, my se mu jen musíme naučit naslouchat. A já ho slyším... slyším jak mi šeptá, že ty nás nezradíš, Veragine.“

Veragin na ni hleděl s nehynoucím obdivem. Bylo to zvláštní, ale on cítil přesně to samé. Také měl ten zvláštní pocit důvěry k ní. Připadalo mu, jako by s ní mohl mluvit o čemkoli. Jen ne o sobě. To prostě nešlo. Říct jí, že byl včerejší noc na Santielu a všechno slyšel, ale hlavně: říct jí z jakého důvodu tam byl... Ne, to nemohl. Nikdy by mu už nevěřila.

„Ani nevíš, jak moc si toho cením, Aranís. A jsem rád, že to vše chápeš.“

„Snad mi jednou své tajemství prozradíš,“ řekla a ulehla ke spánku. Veragin se na ni ještě chvíli díval a stále víc si uvědomoval, jak je úžasná, jak velké a laskavé má srdce. Znal ji teprve chvíli, ale měl pocit, jakoby ji znal už celou věčnost. Lehl si a zadíval se na noční oblohu posetou hromadou třpytivých hvězd. Vtom mu ale na břicho skočil Snížek. Veragin měl pocit, jako by mu tam padl nějaký balvan.

„Sněhu! Chceš mě zabít? Slez ze mě!“ vyjekl.

Ale Snížek se na něm pohodlně uvelebil: „Teda zírám, jak sis to všechno pěkně naplánoval.“

„Co jako?“ zeptal se ho podrážděně Veragin, i když dobře věděl co má Snížek na mysli.

„No, jak si plácal jeden blaf za druhým.“

„Tiše!“ okřikl ho Veragin. „Uslyší tě.“

„Houby! Všichni spějí!“

Ale Veragin ho pro jistotu shodil vedle sebe, otočil se čelem k němu a zády k ostatním.

„Přece si tvůj mozeček nemyslel, že jim všechno řeknu. Takhle je to lepší, když nic nevědí. A navíc, dozvědět se to Falien, sám mě s velkou radostí dovede k svému otci.“

„Chystáš se jim vůbec někdy říct celou pravdu?“

„K čemu? Nikdy by mi už nevěřili,“ opáčil Veragin a podepřel si hlavu rukou.

„Možná. Ale stejně to vyjde najevo. Nakonec na to přijdou,“ vedl si svou Snížek.

„To je možné. Ale nechám to na osudu. Až přijde ten správný čas, vše se dozví.“

„A myslíš, že nás pak nechaj dál jim pomáhat?“

„To nevím... Nevím co bude pak,“ zašeptal Veragin a prsty si hrál se Snížkovým ocasem.

„No jo. Takže jim radši budem dál lhát.“

„Nebudeme jim lhát. Jen když se budou ptát. Jinak jim nic neřekneme a to není lhaní.“

„To je fakt! A podle mě se po tomhle dnešním rozhovoru už na nic ptát nebudou. Všechno si jim už řek,“ uvažoval Snížek a jeho velké oválné zelené oči ve tmě pronikavě svítily.

„Jo, ale Falien mi nevěří ani slovo. Poslyš Sněhu, je možné, že se bude nenápadně vyptávat tebe. Dej si bacha, aby ses neprořekl!“

„Nojo! Sem snad profesionál, ne!“ zatvářil se kočkoroh povýšeně. Pak se ale trochu zamračil a nasadil neobvykle vážný a ustrašený výraz. „Víš, ale ještě mě napadlo... no, totiž... co když se vrátí on? Teď, když je Valgar zpět... Přidá se k němu a bude tě chtít najít!“

Veragin pohlédl na hvězdnatou oblohu, ale z jeho výrazu nešlo nic vyčíst. Jen v očích se zaleskly obavy. Podíval se na Snížka a povzdechl si:

„Pojď už spát.“

O svém rozhovoru s Aranis mu nic neřekl. Ostatně, nebyl si jistý, zda ho kočkoroh nevyslechl, ale v žádném případě neměl chuť to s ním rozebírat. A už vůbec ne teď, po tom všem, co Snížek řekl. Dobře věděl, že má Snížek pravdu...

Když se Aranis vzbudila, ranní sluneční paprsky už prosvítaly mezi stromy a vrhaly na palouček kužele světla. Suchá, slámově žlutá tráva rostla po celém paloučku i v lese. Na denním světle byla vidět stará, loupající se kůra kmenů stromů, z nichž vytékala míza. I jehličnaté větve vypadaly oschle a staře a uschlé jehličí bylo napadané všude po zemi mezi trávou.

Veragin byl již vzhůru, stál u koní, kteří už byli osedlaní. Aranis ho pozdravila a on jí pozdrav opětoval.

„Jak ses vyspala?“ zeptal se jí.

„Poměrně dobře. A ty? Jsi dlouho vzhůru?“

„Já spal také dobře. Jsem zvyklý na takovéhle přespávání i časně vstávání. Jsem vzhůru už přes hodinu,“ vysvětlil jí.

„A kde je Snížek?“ podivila se elfka, když kočkoroha nikde neviděla.

„Šel se podívat do lesa, jestli najde nějaký potok. Chce chytat ryby,“ odpověděl.

„Lovit myši je pod jeho úroveň, ale lovit ryby ne,“ dodal s úšklebkem a Aranis se zasmála.

To se již začali probouzet i ostatní.

„Vy už jste vzhůru?“ zívla Lavril. „Takže se nasnídáme a můžeme pokračovat v cestě.“

Veragin se podíval do brašny, aby vyndal nějaké jídlo. Měli ho poměrně dost. Vytáhl krajíce chleba a šunku a začal je rozdávát ostatním, když vtom ho Lavril zarazila: „Co to děláš?“

Veragin se na ni nechápavě podíval: „Rozdávám snídani, co jiného?“

„Ale elfové maso nejedí! Copak to nevíš?“ vyjela na něj a zkřížila ruce na prsou.

„Tak to opravdu nevím!“ bránil se mladík dotčeně.

„Náš lid se živí jen ovocem a zeleninou. Plody přírody. My zvířata nezabýváme,“ začala hned vysvětlovat Aranis.

„Život zvířat je stejně cenný jako ten náš. Cítí bolest, smutek, radost, lásku, strach... stejně jako elfové nebo lidé. Nejsme jim nadřazení a oni nejsou nadřazení nám. To je něco, co vy lidé nechápete.“

Veragin cítil, že na tom, co Aranis řekla, bude něco pravdy. Že je to vlastně celé pravda. Pozoroval všechny tři elfy, jak z brašny vyndávají chléb a jablka. Všichni se posílili na cestu, i koně spásli tolik trávy, kolik jen mohli, a chystali se vyjet.

Veragin vyskočil na svého tmavohnědáka Herkula a jakoby nic ostatním oznámil: „Včera v noci tu někdo byl. Nebo spíš něco.“

Všichni se na něj udiveně obrátili a Falien vyhrkl: „Cože? Chceš mi říct, že nás tu v noci, když jsme spali, něco pozorovalo? A jak jsi na to ksakru přišel?“

„Všude tady kolem jsou stopy nějakého zvířete. Velkého zvířete. Podobají se vlčím, ale ti takhle velcí nejsou.“

Eleas, který si zrovna přehazoval luk přes záda, se rozhlédl po zemi, až opravdu spatřil ony velké otisky tlap. Klekl si a ohmatal je.

„Má pravdu. Tady,“ a ukázal na jednu ze stop. „Je asi tak dvakrát větší než vlčí stopa. Mohli být tak tři.“

„Ale to nechápu. Nějaké tři obrovské potvory obcházejí náš tábor a nenapadnou nás?“ divil se Falien a rozhlížel se po ostatních, aby se ujistil, že to chápe dobře.

„Měla jsem zůstat na stráži,“ zamračila se Lavril nad svou nedbalostí. „Klidně nás mohli napadnout!“

„Ale nenapadli,“ opáčil Eleas. „Měli bychom být více ostražití. I když se celá věc drží v tajnosti, nepřátelé o nás vědí. A je jasné, že po nás budou pátrat.“

„Nemusela to být přece nějaká monstra, ale jen nějaký druh obyčejného zvířete,“ uvažovala Aranis. „Jen tudy procházeli. Neohrožovali jsme je, tak proč by nás napadali?“

„Nevím, Aranis, ale to se mi nezdá,“ uvažovala Lavril. „Co by to asi mohlo být za zvířata? Podle mě to jen tak nějaký přerostlý vlček nebyl.“

„Ať to bylo cokoliv, rozhodně to tudy jen neprocházelo. Podle těch otisků lze usoudit, že nás tu všechny obcházeli a prohlíželi si nás. A pak prostě odešli,“ řekl Veragin.

Aranis se vyšvihla do sedla a ukončila dohady, které stejně k ničemu nevedly:

„Řekla bych, že to nic neznamená. Nemá cenu to rozebírat. Nezaútočilo to na nás. Prostě to zas odešlo. Tak se tím nemusíme zabývat. Pojďme už.“

Ostatní s ní souhlasili, i když jim to pořád vrtalo hlavou. Nasedli na koně a vyjeli na cestu. Snížek se tou dobou už vrátil, ale odmítl znovu nasednout na Veraginova koně a klusal raději vedle něho po svých.

Cesta Kelonským lesem byla ještě dlouhá. Ráno se brzy změnilo v dopoledne a Snížek už zcela ztrácel dech.

„Nemohli bychom si dát přestávku? Jen... malinkou... malin...kou přestávečku...“ funěl a snažil se popadnout dech.

„Zastavíme až později na oběd. Koně se budou potřebovat posilnit. Ale teď ještě ne, Sněhu. Tak, už přestaň být umíněný a vylez si ke mně. Vždyť vidím, že už sotva jdeš!“ domlouval mu Veragin.

„To-to proto, že ty-uf-tupý zvířata-eh-jdou moc rychle! Nemůžeme alespoň z... zpomalit?“ Jen co to Snížek dořekl, rozplácl se vyčerpáním na zem jako placka. Aranis, která to všechno pozorovala, se rozesmála. Veragin zatáhl za otěže, slezl z Herkula, zvedl Snížka ze země a společně s ním znovu nasedl.

„Éch... Co to... co to děláš?“ hekal Snížek. „Já na tom přerostlém poníkovi znovu... znovu... uf... nepojedu... Strašně to drrncá...“

„Tak se rozhodni, Sněhu! Buď pojedeš se mnou na Herkulovi, nebo tě tu klidně nechám.“ Veragin by tam Snížka samozřejmě jen tak nenechal, ale věděl, že kočkoroh by jinak hudoval dál.

„Cože? Nechat mě tady? No... no... dobře. Myslím, že to na tý kobyle zas tak špatný není,“ usoudil nakonec Snížek unaveně, uvelebil se Veraginovi v klíně a hlasitě oddechoval.

Aranis jela s Adalasem vedle nich a pobaveně si Snížka prohlížela.

„Je s ním zábava! Musel sis s ním na svých cestách užít spoustu legrace.“

„Jo... Vlastně jo,“ uvědomil si zamyšleně Veragin.

„Ale on vlastně ani neví, že je jeho chování legrační. Všechno je to tím, že je dost tvrdohlavý a přesvědčený o tom, že je génius v každém ohledu.“

„Ale je roztomilý!“ usmála se elfka sladce a Veragin z ní opět nemohl spustit oči. Pak si uvědomil, že jemu vlastně Snížek roztomilý ani trochu nepřipadá. Nejspíš to bylo tím, že byl na ty jeho věčné poznámky a názory zvyklý a nedovedl si ho představit jinak.

Adalas se náhle s prudkým trhnutím zastavil a začal divoce pohazovat hlavou a řehtat.

„Co se děje Adalasi? Copak je ti?“ ptala se rozrušeně Aranis a snažila se ho uklidnit. I ostatní koně začali být neklidní, a tak se všichni zastavili uprostřed ušlapané cesty, která se před nimi začínala rozšiřovat. Stromy byly řídce rozestoupené a sahaly tak vysoko, že stínily slunci, takže se celá cesta ukrývala ve stínu. V místech, kde se rozšiřovala do stran, rostly smrky daleko od sebe a jejich špičky se nebezpečně kymácelly za strany na stranu v nastalém větru. Podél pravé strany cesty se krčily husté keře a houštiny s nažloutlým listím a tvořily tak silnou stěnu mezi cestou a pravou půlkou lesa.

Veragin se začal rozhlížet po lese, jako by něco hledal. „Něco nás sleduje...“

„Sleduje?“ zopakoval Eleas, jako by si ověřoval, zda slyšel dobře.

„Ano... Cítím to ve vzduchu. Slyšíte to? Je to blízko! Někde támhle v tom křoví mezi stromy,“ ukazoval Veragin mezi neprostupné keře, které teď výhružně zašuměly a shodily na zem pár suchých lístků.

„Pozoruje nás to...“ dodal tiše a snažil se co nejpevněji držet otěže svého koně, aby ho zklidnil. Snížek vypadal dost poplašeně. „Co to je? Co nás sleduje? Chce nás to sežrat, že jo? Ne, že bych se bál, ale... Musej ty koně tak vyvádět!“ kňoural a celý se klepal.

„Myslíš, že to je to, co nás pozorovalo v noci? Ale proč nezaútočí?“ ptal se Falien Veragina.

„Nevím, co to je, ani co chce nebo proč nás sleduje. Ale nic dobrého to nebude. Koně to cítí a mají strach...“ odpověděl Veragin soustředěně a stále se rozhlížel po lese.

„Jestli jsou to nějaké netvorové od Valgara a mají nás zabít, proč už nás tedy nenapadli?“ nechápala Lavril a také pozorovala les, ale přitom vypadala úplně klidně.

„To nevím. Je to divné,“ připustil trochu znepokojeně Veragin. „Nejspíš bychom měli jet dál.“

„Počkat,“ zarazila je zamyšleně Aranis, když se jí podařilo Adalase trochu uklidnit.

„Co když nás opravdu nechtějí zabít? Co když chtějí, abychom je dovedli k jednorožci?“

„No ovšem!“ zauvažoval Falien. „Proto nás nenapadli...“

„Ale to my neuděláme!“ zvolala Aranis pevným hlasem a rozhlížela se přitom po lese. „Slyšíte? Nedovedeme vás k němu!“

Najednou se mezi stromy začaly pohybovat větve keřů a ozývalo se zlověstné vrčení.

„To nemohla bejt zticha?“ kňučel Snížek a krčil se Veraginovi v klíně.

Z křoví se vynořila tři velká zvířata. Podobala se vlkům, ale byla dvakrát tak velká. Měla silné tělo a dlouhé nohy. Tlapy na předních končetinách byly kratší než ty zadní, ale všechny byly zakončené dlouhými vražednými drápy. Srst kolem krku byla delší a huňatější než na těle, vypadala jako lví hříva, a tělo mělo temně černou barvu s rudými tygřími pruhy. Jejich hlava se velmi podobala vlkům. Hluboko posazené oči krvavě zářily a z tlamy vyčnívaly dva dlouhé tesáky jako u šavlozubých tygrů.

„Proboha, co je to?“ ptal se užasle a zároveň zděšeně Falien a prohlížel si ty hrůzu nahánějící tvory.

„Je jedno, co to je, hlavně ať to nežere kočkorohy!“ klepal se Snížek.

Tvorové se k nim pomalu blížili. Koně zneklidněli ještě více. Náhle jeden z tvorů promluvil hlubokým, hrubým, vrčícím hlasem: „Jsme Dargwlcí. Oddaní služebníci našeho spasitele Valgara, sloužícímu všemocnému pánu zla Golrogovi. Naším úkolem bylo najít posvátného jednorožce a přivést ho pánu Valgarovi, aby mocný pán Golrog mohl ovládnout tento ubohý svět dobra.“

Pak si vzal slovo druhý Dargwlk: „Jednorožec se velmi dobře skrývá. Nemohli jsme ho vystopovat. Avšak teď jste tu vy a mohli jste nás k němu zavést, kdyby nás ta pitomá zvířata, která nazýváte koně, neucítla. Teď, když jste nás odhalili, a v případě, že nás nezavedete k jednorožci, vás budeme muset zabít.“

„Nedovolíme, aby ta elfka dovedla jednorožce do Etelwenu,“ doplnil třetí Dargwlk a vycenil ohromné tesáky, po kterých mu stekla slina.

„Já to věděl! Já to věděl! Sežerou nás! Sežerou!“ ječel Snížek a ještě víc se přikrčil v Herkulově sedle, zatímco Veragin tasil meč.

V tom okamžiku se na ně Dargwlcí zuřivě vrhli a koně začali poplašeně řehat a uskakovat. Dva z netvorů zaútočili na Elease, Lavril a Veragina a třetí Dargwlk skočil po Aranis. Odrazil se od svých mohutných zadních tlap a vystartoval po její hlavě. Aranis se jen tak tak sehnula, takže netvor ji i Adalase přeskočil, ale otočil se jako blesk a chystal se znovu zaútočit. To už se ale Adalas vzepjal a pohrozil Dargwlkovi silnými kopyty. Netvor se zastavil, vztekle zavrčel a stále se snažil Adalase kousnout do nekrytého břicha. Jakmile se k němu ale přiblížil, Adalas ho kopl do čumáku, až Dargwlk hlasitě zavyl a stáhl se.

V tu chvíli se už Aranis neudržela v sedle a spadla na zem. Narazila si kostrč, ale rychle vstala a vytáhla svůj meč z pochvy. Když si jí Dargwlk všiml, nechal Adalase na pokoji a vrhl se na ni. Aranis se vyhnula jeho útoku, ale cítila přítom, jak se kolem ní mihly obrovské tesáky a horký vlčí dech.

Dargwlk se prudce zastavil proti ní a přikrčil se do útočné pozice: „Prokousnu ti hrdlo, elfko! A vychutnám si tvou vznešenou krev...“ procedil mezi zuby a skočil po dívce. Aranis napřáhla meč, sekla ho do boku a uskočila stranou. Trochu zavravorala, ale zůstala na nohou. Dargwlk zařval bolestí, zastavil se a přerývavě oddechoval. To už Aranis na nic nečekala a znovu se vyšvihla Adalasovi do sedla. Netvor, stále stojící na místě, nasupeně pohlédl na svou ránu a pak se jeho krvavé oči zabodly do Aranis. Hlasitě a děsivě zavyl, až ze stromů poplašeně vylétli všichni ptáci. Chystal se opět rozeběhnout k elfce, když vtom mu do cesty skočil Falien na svém plavém koni Kymovi a sekl po něm mečem.

Další dva Dargwlcí se snažili zabít Elease, Lavril a Veragina. Koně se vzpínali a divoce uskakovali. Dargwlcí jim šli po nohou, ale koně kopali a dupali kopyty ve snaze se bránit.

Jeden z Dargwlků však skočil po Veraginově hřebci Herkulovi a srazil ho k zemi. Herkules se svalil na bok, ale okamžitě zase vstal. Zato Veragin zůstal ležet a křečovitě si svíral koleno. Herkules mu ho zřejmě dopadem svého těla nějak pochroumal. Snížek

ještě stačil uskočit stranou a zmizet v houští. Dargwlk mezitím dopadl na záda za Veragina a skutálek se mezi keře, ve kterých se před okamžikem ztratil kočkoroh.

„Veragine! Pozor! Chystá se tě napadnout!“ vykřikla varovně Lavril, zatímco se snažila odvrátit útok třetího Dargwlka, jenž se jí sápal po nohou.

Veragin, stále ležící na ušlapané cestě, pohlédl ke křoví, odkud se právě vydrápal jeho protivník. Na chvíli se mu dokonce zdálo, jakoby se na něj ten netvor zlomyslně usmál. Pak se ale podíval vedle sebe a zjistil, že jeho meč leží několik metrů od něj.

Dargwlk vyrazil a Veragin se snažil doplazít ke svému meči. Už ho měl na dosah ruky, když se netvor objevil nad ním a chystal se do něj zarýt své ohromné tesáky. Dokonce cítil, jak mu na tvář skapává Dargwlkova slina. Ale místo toho, aby ho roztrhal na kusy, zaskučel bolestí a stáhl se. Veraginovi se podařilo vyprostit se z jeho drápů a uchopit meč. Když už ho svíral v ruce, všiml si, co bylo příčinou Dargwlkova náhlého zaskučení – ze hřbetu, těsně za krkem, mu trčel zabodnutý šíp. Veragin pohlédl na elfy a viděl Elease s nataženou třetivou a dalším šípem připraveným vystřelit. Netrvalo ani vteřinu a do Dargwlkova těla ze zaryl druhý šíp. Netvor sebou už jen škubl, otočil hlavu k Eleasovi a příšerně zavrčel.

„Ta bestie má snad nekonečně životů!“ zvolal elf a připravoval se k další střele, když vtom sebou jeho kůň divoce trhl, takže Eleas div nespadl ze sedla. Dargwlk, kterého jeho sestra už nevládala, na něj znovu zaútočil.

Veragin jim chtěl jít na pomoc, než si uvědomil, že netvor, který ho napadl, stále žije, a dokonce i se dvěma šípů v těle se na něj chystá znovu vrhnout. Rozeběhl se a s roztaženými drápy na Veragina skočil. Ten už byl ale připravený a jen co se Dargwlkovo obrovské tělo objevilo nad ním, vrazil mu do hrudi svůj meč. Netvor naposled zavyl velkou bolestí a jeho bezvládné tělo se svalilo na Veragina. Mladík bestii okamžitě s odpozem odvalil na zem vedle sebe. Vyčerpaně se překulil na bok a sledoval, jak netvorovy krvavé oči vyhasínají.

Dargwlk, který ohrožoval Elease a Lavril, hlasitě zavyl a pohlédl na svého druha, který se zrovna chystal ukousnout Falienovi ruku, v níž chyběl meč, který ležel daleko od něho. Oba Dargwlcí se zarazili a po pohledu na svého mrtvého druha s ohlušujícím kvílením a vytím prchali pryč.

Nakonec se Veragin, celý zadýchaný a vysílený, potácivě postavil na pochroumané koleno, v kterém mu bolestivě škubalo, a rozhlédl se kolem.

Všichni seskočili z koní a rychle k němu přiběhli. Kromě zraněného kolena měl Veragin také zakrvácené předloktí, které mu zřejmě potrhaly Dargwlkovy drápy.

„Odporná bestie!“ vyrazil ze sebe opovržlivě Falien při pohledu na Dargwlkovo mrtvé tělo. Ruku, ve které stále svíral meč poté, co ho zvedl ze země, měl odřenou do krve, stejně jako tu druhou.

„Nikdy jsem nic takového neviděla. Zajímalo by mě, kde to Valgar vyhrabal,“ poznamenala Lavril a upravila si své zářivě bílé vlasy svázané v dlouhém ohonu.

„Byli velmi rychlí a vytrvalí,“ prohlásil Eleas a nepřítomně si prohlížel mrtvého netvora. „Musel bych do nich vystřít celý tučet šípů, než bych je zabil. Kam myslíte, že běželi?“

„Řekl bych, že utíkali vše vyprávět svému pánovi,“ ušklíbl se hořce Veragin a konečně zasunul svůj meč zpět do pochvy.

„Ale jednomu nerozumím. Říkali přece, že se jim nepodařilo jednorožce najít. Nemůžou ho vypátrat. Ale proč? Valgar přece ví, že se skrývá někde u Ismires.“

„To také nechápu,“ potvrdil zamyšleně Eleas. „Něco za tím bude.“

„Jedno je jisté. Můžeme počítat s tím, že se Dargwlici vrátí. A ještě zuřivější než byli dnes. Vždyť jsme jim zřejmě zabili bratra,“ upozornila je Lavril.

Aranis, která ještě zhluboka oddychovala, jen přikývla, a ohmatávala si hluboký škrábanec na tváři, který ji zřejmě pátil. Pak pohlédla na Veragina a zděšeně vyjekla: „Veragine! Vždyť jsi zraněný!“ a uchopila jeho paži, aby si zranění lépe prohlédla.

„Nic to není,“ zahuhlal Veragin rozpačitě a opatrně se jí vysmekl, aby to nevyznělo nevděčně.

„Že to nic není?!“ vytřeštila na něj Aranis oči. „Vždyť máš paži příšerně potrhanou a navíc hodně krvácíš!“

Lavril pohlédla na jeho zranění a souhlasila s Aranis. „Aranis má pravdu! Nevypadá to zrovna moc hezky. Měl by sis nechat ránu obvázat, a to hned!“ dodala nekompromisně.

Veragin jen sklopil pohled k souhlasu a sedl si na velký plochý kámen kousek od cesty mezi dvěma borovicemi.

Aranis se rozeběhla k brašně pro obvaz a ostatní šli uklidnit své koně, kteří byli ještě stále vyděšení. Snížek se přišoural k Veraginovi a hlasitě si oddechl.

„Téda! To byla snad ta nejhorší bitva ze všech! Tak velký psy sem ještě neviděl! Bolí to hodně?“

„Ne. Jen trochu pálí. Vlastně jsem si skoro ani nevšiml, že mám ruku takhle zřízenou,“ odpověděl mu Veragin a prohlížel si přitom své zakrvácené předloktí.

„Hmm... Normálně sem se úplně nejvíc lek, že mě ten kůň zalehne, jak po nás ta obluda skočila!“ vyhrkl náhle Snížek.

„To máš dobrý, Sněhu. Mě ten kůň opravdu zalehl,“ zašklebil se Veragin.

„No jo, vlastně... Zíral sem, jak se na tebe svalil! To víš, že sem ti chtěl jít hned na pomoc, ale ty už si se zdál v pohodě!“

„Jo, jasně. Schovanej v křoví jsi mi vážně pomohl nejvíc,“ zasípal Veragin ironicky.

„Ale já se tam neschovával! Já jen... jen... to víš! Prostě sem jenom... no, totiž sem se tam nějak zatoulal a pak sem se nemoh dostat ven!“ vymlouval se Snížek.

„Ale prosím tě, Sněhu!“ obořil se Veragin na kočkoroha podrážděně, i když byl ve skutečnosti rád, že se Snížek schoval (jak tomu ostatně bylo pokaždé), protože neměl čas dávat na něho pozor.

Vtom se vrátila Aranis s obvazy a vodou. Sedla si k Veraginovi a začala mu omývat zraněnou ruku a pak se dala do obvazování.

„Musím se přiznat, že jsem měla opravdu strach,“ pronesla tichým hlasem.

„Vypadali strašlivě,“ přitakal okamžitě Veragin a snažil se ji tak nenápadně utěšit.

„To ano. Ale také mi jich bylo trochu líto,“ přiznala.

Veragin udiveně svařtil obočí. Nechápal, jak jí může být líto takových krvelačných netvorů, ale pak si uvědomil, jakou lásku Aranis cítí ke všem živým tvorům.

„Nebyla to žádná zvířata ani nic podobného. Jsou to stvoření zla, Aranis. Nemají duši, necítí soucit a dobro pro ně znamená jen jakýsi odporný odpad, který tíží náš svět. Nemusí ti jich být líto.“

Aranis měla pocit, jako by Veragin přesně věděl, o čem mluví. Chystala se mu odpovědět, ale nakonec jen kývla hlavou. „Máš pravdu.“

Veragin se jí zadíval do očí. „Neměj soucit s někým, kdo ho nemá s tebou...“

Aranis mu pohled očí opětovale a jeho slova se jí zdála děšivá. Raději sklopila zrak a pokračovala v obvazování. Veragin se na ni ale díval dál. Pozoroval ji strašně rád a byl by schopný se na ni dívat celý den. Aranis jeho pohled cítila a vždy se na něj jen letmo podívala. Pokaždé, když se mu dívala do jeho lesklých hnědých očí, do kterých mu spadaly dlouhé vlasy, cítila zvláštní, ale krásný pocit. A Veragin na tom byl stejně.

Za chvíli byla s obvazem hotová a mohli znovu vyrazit na cestu.

„Měli bychom se nejdříve najíst,“ navrhl unaveně Eleas. „Ten boj nás vyčerpal, a nevím jak vy, ale já mám hlad.“

Ostatní souhlasili. Když Veragin vyndával z brašny jídlo, Snížek na něj vyjel: „Můžeš na ni přestat furt tak čumět?!“

Veragina jeho poznámka trochu zarazila, ale ignoroval ji.

„Docela mě s tím už štveš!“ pokračoval Snížek. „Říkal sem, že nechápu, co vy dvou-nožci na těch holkách máte,“ povzdechl si nakonec.

Veragin mu místo odpovědi strčil pod nos půlku uzené ryby.

„Jenom půlku?!“ vyjekl Snížek uraženě.

„Musíme šetřit, a navíc by ti neuškodilo držet dietu,“ odpověděl Veragin a pohlédl na jeho kulaté bílé břicho.

„Nesmysl!“ zabručel Snížek a zakousl se do jídla.

OHROMNÁ MOC ZEMĚ

Snížek měl ještě stále před očima obraz včerejšího dne. Pořád se mu vybavovali velcí vlci, kteří si říkají Dargwci, a stále slyšel v hlavě Lavrilina slova, že se ty potvory zajisté vrátí. Nikomu o tom ale neřekl, ani Veraginovi. Nechtěl, aby si myslel, že má snad strach, přestože ho ve skutečnosti opravdu měl. To ovšem Veragin stejně věděl.

Opět byli na cestě téměř celý den, ale doufali, že slunce na obloze ještě nějakou tu hodinu vydrží. Už jen pár metrů a měli by vyjet z Kelonského lesa a ocitnout se na rozsáhlé louce, po které chtěli dojet až do lesa Zerovského.

Konečně se ocitli na začátku kopcovité louky na kraji lesa a rozhodli se odpočinout si.

Zelená pláň byla posetá zářivými žlutými a růžovými květy, mezi kterými poletovaly včely. Z voňavé trávy se ozýval cvrkot hmyzu a tu a tam rostly různé houby a malé smrčky. A daleko pod kopcem se rýsoval mlhavý okraj Zerovského lesa.

Aranis odsedlala Adalase a navrhla, aby všichni nechali své koně volně se pást na louce. „Adalas se chce proběhnout a ostatní koně určitě také.“

Falien seděl na velikém kameni a čistil svůj meč. Lavril s Eleasem byli opření opodál o tři další velké kameny porostlé mechem a žlutými květy a mluvili spolu elfským jazykem. Veragin se Snížkem seděli hned na kraji lesa pod velkým sukovitým dubem a chlapec pozoroval Aranisa a Adalase, jak si spolu hrají. Pak zaslechl, jak Eleas křikl: „Alas! Alas!“

Chvilí přemýšlel, co to asi může znamenat, ale pak to pustil z hlavy. Zranění na ruce už ho nebolelo, ale měl ji ještě obvázanou. Pohodlně se uvelebil do hebké trávy ve stínu buku a nechal se hladit jemným teplým vánkem. Z prosluněné louky k němu doléhal veselý Aranisin smích a řehtání Adalase. Ještě pohlédl na rozvaleného spícího Snížka vedle sebe, který si spokojeně pomlaskával, a pak nechal pomalu klesnout svá těžká víčka.

„Veragine?“

Veragin překvapeně otevřel oči. Před sebou spatřil usmávajícího se Elease.

„Můžu si k tobě přisednout?“

„Ano, jasně,“ odpověděl Veragin a Eleas se posadil do trávy vedle něho. Veragin nechápal, co od něj Eleas může chtít, a tak čekal, co bude dál. Nic. Bylo ticho.

„Potřebuješ něco?“ zeptal se nakonec Veragin trochu nejistě.

„Ne, kdepak. Jen jsem si s tebou chtěl popovídat. Trochu se spřátelit,“ odpověděl upřímně elf. Veragina to překvapilo. Nikdo si s ním ještě nechtěl jen tak popovídat, natož se spřátelit. Proto chtěl této chvíli využít. Byl rád, že se s ním sympatický elf chce sblížit. Zatím se chlapec spřátelil jen s Aranis a trochu také s Lavril. S Falienem se přátelit netoužil. Ale měl pocit, že by s tímto elfem mohl skvěle vycházet.

„Aha... Takže... ty jsi osobní stráž princezny, že?“ snažil se navázat rozhovor Veragin.

„Ano. Osobní stráž a nejlepší přítel. Vyrůstali jsme spolu s mou sestrou a s Aranis,“ usmíval se Eleas a Veragin se jeho slov ihned chytil. Chtěl se toho o elfech dozvědět co nejvíce.

„Ale jak jste spolu mohli vyrůstat, když Aranis je princezna? Totiž, chci říct, že ona je z královského rodu, copak může vyrůstat s dětmi – ehm – z nižších vrstev?“ začínal se.

„Elfové mezi sebou nedělají rozdíly. Mezi elfy neexistuje zášť, nenávisť, závist nebo dokonce vraždy. Proto si mohou děti obyčejných elfů klidně hrát s dětmi elfů se vznešenou krví,“ vysvětlil Eleas a bylo vidět, že čeká na další Veraginovu otázku, které se také hned dočkal.

„Se vznešenou krví? Jak vlastně funguje vaše společnost? Jaké máte zvyky a zákony? Jak elfové žijí?“

„Elfové se vznešenou krví jsou ti, co se narodili s darem vnitřní moudrosti, neomylnosti, vznešenosti a čistoty. Takoví elfové zasedají v Řadách královny a rozhodují o záležitostech světa. Nahlízejí do Anlidi-lira – Studánky obrazů. Dělají důležitá rozhodnutí, která musí být bezchybná, spravedlivá a moudrá,“ vysvětloval ochotně Eleas a Veragin mu soustředěně naslouchal.

„Ale právo zasedat v Řadách královny má každý elf, bez rozdílu původu, rodiny nebo majetku. Když však elf, který chce zasedat v královských Řadách, nemá vznešenou krev, musí podstoupit složitý výcvik ducha i těla, který může trvat i mnoho let. Teprve pak se může stát členem Řady.“

Já jsem podstoupil výcvik, abych se mohl stát princezniným strážcem, ale chtěl bych se zúčastnit i výcviku do královských Řad.“

„Elfové jsou opravdu úžasné bytosti,“ poznamenal obdivně Veragin.

„Jen se snažíme žít v souladu a míru se všemi ostatními tvory i zeměmi a samozřejmě i se svými vlastními druhy. Nač jsou spory a nenávisť? K ničemu nevedou, jen k záhubě. Snažíme se bojům vyhýbat, ale když se jedná o záchranu celého světa, jako je tomu právě teď, jsme připraveni bojovat,“ odpověděl elf moudře a Veragin pocítil, že kromě Aranis ještě nepotkal nikoho, koho by tolik obdivoval a vážil si ho, jako právě Eleas.

„Myslím, že jsi dobrý člověk, Veragine. Máš čisté srdce. Tajemství, které střežíš je jen tvé, a záleží na tobě, zda ho někomu z nás někdy prozradíš. Jen jsem chtěl, abys věděl, že budu rád tvůj přítel,“ řekl nakonec vlídně a Veragin se šťastně usmál: „Pro mě už přítel jsi.“

Eleas ho přátelsky poplácal po zádech a šel si sednout zpátky k Lavril, zatímco Snížek se mezitím odpotácel vyhřívat na louku.

Veragin se cítil skvěle. Konečně po dlouhé době byl opravdu spokojený a šťastný. Eleas byl úžasný elf. Přátelský, chápavý, vřelý a otevřený. A také veselý a bystrý. Bylo na něm znát, že každému rád ochotně pomůže. Přesně jak ho popisovala Aranis.

Ze zadumání Veragina vytrhla právě ona, když k němu náhle přiběhla a zeptala se ho: „Myslíš, že bys mi mohl začít dávat ty lekce boje s mečem, Veragine?“ a zešířila se na něj usmála, oči jí při tom nádherně zářily a Veragin jí byl zase zcela okouzlen. Chvilí na ni jen tak hleděl, než se vzpamatoval: „Dobře. Začneme ihned?“

Aranis přikývla.

„Vezmi si tedy svůj meč.“

Veragin vytasil čepel a Aranis ho následovala. „Nejdříve se musíš naučit správnému držení těla i meče, vidíš?“ a názorně jí to předvedl. Aranis to po něm zopakovala, ale její ruce byly stále moc uvolněné. Veragin k ní přistoupil ze zadu a chytil ji za paže. „Musíš je držet pevně, pak budeš dávat silnější rány.“

Aranis cítila, jak těsně u ní Veragin stojí, a začala být trochu nervózní, ale nechápalu proč. Navíc se jí líbilo, že je u ní takhle blízko.

„Tak,“ řekl Veragin a odstoupil zpět na své místo. „Teď na mě zkus zaútočit. Dáme si menší zápas,“ pokračoval a usmál se na ni.

Aranis zaútočila na Veraginův meč, ten její útok s lehkostí odrazil a vzápětí jí zasadil silný protiúder, až odskočila stranou. Pak se jejich meče pustily do rychlého souboje. Aranís bojovala poměrně dobře, až to Veragina překvapilo. Její pohyby byly elegantní a lehké.

Pokoušela se ho odzbrojit, ale marně. Veragin jí nakonec hbitým chvatem vyrazil meč z ruky, a než se stačila vzpamatovat, stál za jejími zády a ostří jeho meče se dotýkalo jejího hrdla.

„To nebylo špatné,“ ohodnotil dívku trochu omámeně. Když ji měl takhle blízko a cítil její květinovou vůni, přestával normálně uvažovat. Přál si, aby ji mohl pohladit po těch jemných, zářivých vlasech, které teď měl u svého obličej.

„Bylo to hrozné. Tak snadno jsi mě porazil,“ povzdechla si elfka a probudila ho tak ze snění. Veragin sklonil meč.

„Ne, opravdu bojuješ dobře. Chce to jen trochu tréninku,“ snažil se ji povzbudit. Pak sebou ale oba dva poplašeně cukli, protože uslyšeli Snížkův strašný ječet.

„Ááá! Pomóóc! Ta pitomá kobyla mě chce zabít! Jéé!“

Ječel a pobíhal sem a tam mezi růžovými květy a nad ním divoce skotačil Adalas. Zdálo se, že se mu opravdu velmi zamlouvá takhle Snížka škádlit. Jeho překrásná černá srst se na slunci nádherně leskla a dlouhá hřívá se mu spouštěla až do jantarových očí, jak zvesela pohazoval hlavou.

Snížek už byl celý unavený z toho věčného pobíhání a sotva už se hýbal, když v tom mu Adalas dupl na ocas.

„ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁUUUUÁÁÁÁÁÁÁÁ!!!!“ ozval se z jeho malé tlamičky příšerný vrískot, že div nevyskočil z kůže.

„TY ŮDPORNÁ BESTIE! TY ŮBROVSKÁ HORO MASA BEZ MOZKU! TY NEJPITOMĚŠÍ OSLE V PODOBĚ KONĚ!“ nadával Snížek, až z něho čiřely blesky.

„Sněhu! Co to vyvádíš!“ křičel na něj Veragin, když k nim s Aranis doběhli. Elfka se smála a přivolala Adalase k sobě: „Ta li, Adalas.“

„Já?!“ osopil se na něj Snížek a zuřivě při tom prskal.

„Jak to myslíš, co to vyvádím?! To nevidíš, že mě to příšerný zvře chtělo zmrzačit?!“

„Ach Sněhu!“ povzdychl si nad ním Veragin a zakroutil hlavou.

„Adalas si s tebou chtěl jen hrát, Snížku,“ hájila svého koně Aranis.

„Jo tak hrát?! Pche!“ odfrkl si Snížek uraženě a tlapkou si hladil svůj ocas.

„Omlouvám se, Snížku, za ten ocas. Adalase to mrzí,“ pokračovala Aranis. „Nechtěl ti ublížit.“

Kočkoroh na ni však vrhl jen vražedný pohled a dále je všechny ignoroval.

„Nech ho být, Aranis. Však ono ho to přejde,“ uklidňoval ji Veragin a chtěl pohladit Adalase po čele. Ten se však mírně vzepjal a zuřivě zařehtal. Veragin ruku stáhl a tázavě pohlédl na Aranis.

„Nenechá na sebe nikoho sáhnout. Pustí k sobě jen mě. Je příliš hrdý a nedůvěřivý, víš?“ vysvětlovala. „Na Santielu jsem si ho vybrala, protože jsem cítila, že je to velmi silný a odvážný kůň. Do té doby k sobě prý nikoho nepouštěl. Ale já jsem se spojila s jeho myslí a vysvětlila mu, že ze mě strach mít nemusí, že ho chápu a jsem přítel.“

Aranis zůstala na louce s Adalasem a Veragin se vrátil zpátky k lesu. Zamířil k jednomu z velkých kamenů, na kterém seděl Eleas. Opodál Lavril zrovna o něčem debatovala s Falienem.

„Všiml jsem si, že spolu s princeznou Aranis dobře vycházíte,“ poznamenal s úsměvem Eleas, když si k němu Veragin sedl a opřel se o kámen.

„Ano. Ona je... je úžasná,“ přisvědčil chlapec tiše. „Nikdy jsem někoho takového nepoznal. Obdivuji ji.“

Eleas se usmál: „Ano... Princezna je taková. Dokáže v každém člověku a každé živé bytosti vidět krásu, kterou ani oni sami obvykle nevidí.“

Veragin se zamyslel. Možná, že i v něm vidí Aranis něco dobrého a krásného, i když on sám to opravdu vidět nedokázal. Možná proto mu věří, i když ví, že jim lhal.

„Aranis je velmi vnímavá a citlivá, dokáže vycítit, když se někdo jí blízký trápí. Její spojení s přírodou a zemí jí dává jistou vyrovnanost, vnitřní sílu a klid,“ pokračoval Eleas a letmo pohlédl na Veragina, který Aranis zasněně pozoroval. Závoj jejích zářivých vlasů, temných jako noc, se perleťově třpytil pod zlatavými slunečnými paprsky. Lehký vítr si pohrával s jemnými pramínky, jež jí poletovaly kolem něžné tváře a padaly do křišťálově modrých, pronikavých očí.

Sledoval, jak se její drobná ručka dotýká lesklé černé srsti Adalasova velkého a statného těla. Napadlo ho, že tak silného a prudkého koně by nedokázal zkrotit ani on sám. A přesto to Aranis dokázala. Jen pouhým dotekem myšlenek, bez násilí a snahy podrobit ho své vůli. Stačilo mu ukázat, že se nemá čeho bát, že ona chce být jen jeho přítel, a Adalas se k ní chová jako beránek. Jsou tedy jen přátelé. Výraz *pán a jeho kůň* k nim nepatří.

Možná mi nedovolil pohladit ho nejen proto, že k sobě kromě Aranis nikoho nepustí, ale také proto, že se snaží Aranis chránit... přemítal Veragin s pohledem stále upřeným k elfce a Adalasovi, který do ní právě jemně strkal čumákem.

Pak znovu promluvil Eleas a zaskočený Veragin k němu stočil svůj pohled. Úplně zapomněl, že tu s ním někdo sedí.

„Víš, Veragine, Aranis má dar. Ona dokáže vycítit život. Cítí život každého tvora, každého člověka, každého elfa... Cítí jejich srdce, jejich krásu. Touhu žít, tu radost ze života...”

Ale stejně tak dokáže vycítit i smrt. Cítí její přítomnost, vidí utrpení těch, které si odnesla. Ona cítí její ledový dech, když se blíží. Cítí strach těch, které si v její blízkosti zrovna odnáší.

Můžeš to brát jako prokletí. Já sám nevím, jak tomu mám říkat. Ale Aranis se s tím už narodila i smířila...”

Veragin byl z toho, co mu právě Eleas prozradil, trochu vyvedený z míry.

„Ale... proč mi o tom neřekla...? Mluvili jsme spolu už o spoustě věcí, ale tohle... to je strašné.“

„Ona o tom nerada mluví, Veragine. Ale myslím, že by byla ráda, abys o tom věděl. Možná, že si s tebou o tom někdy bude chtít promluvit.“

Veraginovi se s Eleasem opravdu dobře povídalo. Pomalu si začal uvědomovat, proč se elfům říká vznešený lid. Elfové jsou mnohem vnímavější a čestnější než lidé. Váží si všeho kolem sebe, což lidé často nedovedou. Ať už mluvil s Aranis, Eleasem nebo Lavril, vždy měl pocit, že mluví s někým, kdo je mnohem urozenější než on.

Ale teď ho trápilo to, co mu Eleas řekl o Aranis. Musí být strašné cítit smrt vždy, když je nablízku, vidět a pociťovat utrpení těch, které smrt v Aranisině blízkosti potkala. Musela cítit i bolest svých strážců, které po jejich vylodění v Lilandgarii zabili kirloповé, blesko mu hlavou. Bylo mu Aranis líto a chtěl jí nějak pomoci... ale věděl, že to není možné.

„Měli bychom jet,“ zazněl Falienův hrubý hlas a vytrhl Veragina z přemýšlení. Lavril i Aranis už sedlaly koně a mohlo se tedy vyrazit.

Náhle se ale odkudsi ozval vzdálený ženský křik: „Pomoc! Pomozte mi někdo! Prosím, pomozte!“ Ten křik vycházel z pod kopce pod nimi. A pak se z dálky vynořila jakási dívka křičící o pomoc a běžela po svahu přímo k nim.

„Kdo je to?“ ptal se udiveně Falien, „A před kým to utíká?“

Dívka, celá zadýchaná, doběhla až k nim. Byla velmi krásná. Dlouhé, vlnité, zlaté vlasy jí sahaly až do pasu a zářivé smaragdově zelené oči volaly o pomoc. Obličej byl úzký a oválný s vysokým čelem. Měla na sobě dlouhou sukni z květin s rozparky nad kolena, takže jí byly vidět dlouhé štíhlé nohy, a z květin byl vrchní díl jejího oděvu.

„Ach prosím! Prosím, pomozte!“ prosila s tváří bledou strachem.

„Ale co se vám stalo? Jen klid, uklidněte se a řekněte, co se stalo,“ snažil se ji uklidnit Eleas.

„Musíme pryč! Hned! Rychle, utíkejte!“ naléhala dívka. „Můžeme se ukrýt v mé vesnici! Utíkejte tam dozadu, kolem Kelonského lesa a až na pobřeží.“

„Ale čeho se tak bojíte?“ ptal se nechápavě Falien.

Na jeho otázku se však hned objevila odpověď. Z pod kopce se k nim vzduchem řítilo nějaké monstrum. Bylo podobné ženě, ale nohy mělo zakončené velkými pařáty a na prstech rukou mělo dlouhé drápy. Kůže se zdála jakoby scvrklá, nažloutlá a šupi-